

Lord Raffles

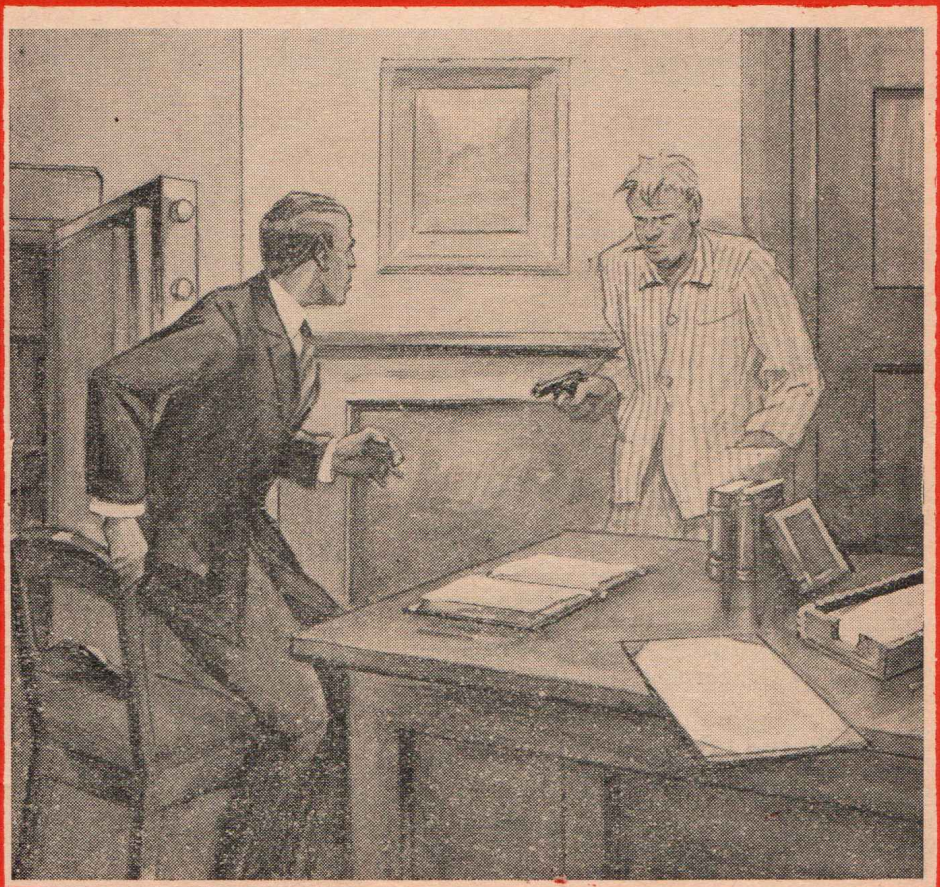
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

EEN BEDRIEGER BEDROGEN

N° 2479

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een bedrieger bedrogen

HOOFDSTUK I

HET EINDE VAN EEN BEDROG

In London Wall, vlak bij Finsbury Circus, als het ware in de schaduw van de St. Paul's Cathedral, dus in het drukste gedeelte van Londen, staat het bankgebouw van het concern Barrel and Peanat.

Het is een tamelijk laag huis, waarvan het beneden gedeelte niet lang geleden verbouwd is.

Enige jaren geleden was daar nog het kantoor van een Coöperatiezaak gevestigd, maar op een zekere dag werd er een schutting om het benedenhuis geplaatst en werklieden verschenen met mokers en breekijsers, om het huis een

algehele verandering te doen ondergaan

Het kreeg een hardstenen pui, versierd met gepolijst graniet en dwars over de gevel, even onder de ramen der eerste verdieping, werd een glazen plaat bevestigd, waarop met grote vergulde letters het woord National Popular Banking Office (Nationale Volksbank) te lezen stond.

Het geheel getuigde van degelijkheid en betrouwbaarheid, en het duurde dan ook niet lang of de directeuren Barrel and Peanat, van de pasopgerichte bank, mochten zich in een talrijke cliëntelevheugen, die voor de meerderheid tot

de goeode burgerstand en de kleine middelklasse behoorde.

Het werkkapitaal van de bank scheen te bestaan uit onroerende goederen, huizen en landerijen.

Eensklaps echter zonder dat iemand dit had kunnen voorzien, doken er zonderlinge geruchten op.

Men sprak op de beurs fluisterend over de Nationale Volksbank en haalde daarbij veelbetekenend de schouders op.

Er moest, zo werd beweerd, iets mis zijn gegaan met een der grootste bezittingen van de bank, die naar het scheen aanzienlijk in waarde was gedaald, maar het meeste geloof werd toch gehecht aan het gerucht, dat er op gevaarlijke wijze gespeculeerd was.

Op de dag waarop deze vertelling een aanvang neemt, stond er voor het bankgebouw in London Wall een schreeuwende elkaar verdringende en tierende menigte, mannen met doodsbleek gelaat, die dreigend de vuist ophieven, oude vrouwtjes, die de tranen over het gimpelde gelaat liepen en die in hun bevende handen gekreukelde papieren geklemd hielden.

Er kwamen politieagenten aan te pas, die met moeite deze woedende menigte in bedwang hielden.

Het hek voor de ingang was gesloten, en daarachter zag men de groene livrei van een zenuwachtige portier, die nu en dan het hek met de hulp van een politieagent een eindje open zette om enige personen binnen te laten.

De oorzaak van dit alles was, dat een uur geleden op de beurs bekend was geworden, dat de Nationale Volksbank haar betalingen gestaakt had.

Ondanks de lopende geruchten was dit bericht als een donderslag bij heldere hemel ingeslagen met als gevolg een run op de bank.

Helaas, slechts weinigen konden nog iets van hun eigendom redden.

Omstreeks elf uur die ochtend werd er op de eerste verdieping, waar een der twee directeuren zijn privé-vertrekken had, een raam geopend, waarachter het bleke gelaat van de kassier, Andrew Deary, verscheen.

Zodra de menigte de man aan het raam had gezien, ging er een gehuil van woede op; en dreigende vuisten werden omhoog gestoken.

Deary echter bleef kalm, hief de hand op, verzocht om stilte, en riep:

— Ik moet u namens de directie mede delen, dat voor het ogenblik de activa zijn uitgeput. Het dient tot niets, dat gij hier blijft wachten; wij zouden u onmogelijk kunnen helpen. Wij zullen echter al het mogelijke in het werk stellen om u allen zoveel mogelijk schadeloos te stellen. Gaat nu rustig heen en wacht nadere berichten van de directie af.

Daarna sloot hij het raam en verdween.

Aan zijn verzoek werd echter niet direct gevolg gegeven, want slechts weinigen konden er toe besluiten de plek te verlaten, waar het noodlot hen achterhaald had, en waar alle hoopvolle verwachtingen, alle vooruitzichten op een rustige oude dag de bodem was ingeslagen.

Het tumult had de aandacht getrokken van vele personen, die echter doorgelopen waren, omdat er toch niets bijzonders te zien was; alleen waren er twee heren overgebleven, die met aandacht naar de overzijde keken, waar zich de menigte voor het gesloten hek verdrong.

Zij waren beiden zeer elegant gekleed en behoorden blijkbaar tot de hoge stand.

Zij scheelden tamelijk veel in leeftijd want terwijl de grootste der beide heren ongeveer vijf en veertig jaar of iets ouder kon zijn, telde de jongste er nauwelijks een of twee en dertig.

Deze twee zo zorgvuldig geklede heren in hun kostbare pelsjassen waren John Raffles, alias Lord William Aberdeen, alias de Grote Onbekende, en diens vriend Charles Brand.

Zij waren pas een paar dagen geleden uit Parijs teruggekeerd, waar zij een uiterst spannend avontuur hadden beleefd.

Zij maakten nu een ochtendwandeling, en het toeval had hen naar Londen Wall gebracht waar zij waren blijven staan, toen zij de oloop voor het bankgebouw

gezien hadden.

Na verloop van enige tijd zei Raffles op zachte toon:

— Het is er dus toch van gekomen, naar het schijnt. Ik heb die heren Barrel and Peanat nooit erg vertrouwd, en de jongste berichten in de financiële rubriek van de « Times » droegen er ook niet toe bij, om mijn wantrouwen te herzien.

— Als ik mij niet vergis, bestaat die bank pas een jaar, zei Brand verbaasd.

— Ik vermoed, dat zij uitsluitend is opgericht met het doel, om binnen een jaar op de flacon te gaan.

— Maar dan zouden die twee bankiers eenvoudig oplichters en flessentrekkers zijn, riep Brand heftig verontwaardigd uit.

— Iets dergelijks is al meer gebeurd, zei Raffles koeltjes. Hoe het ook zei: daar gaan weer een paar honderd mensen, voor wie dit failliet de ondergang betekent.

Uit de menigte kwamen enige mensen met doodsbleek gelaat te voorschijn blijkbaar om naar huis te gaan, en onder deze trok een dame, eenvoudig, maar smaakvol in het zwart gekleed, die op de arm van een knap jong meisje steunde, en die dodelijk bleek zag, de aandacht van de twee heren.

Het gelaat van deze dames, zowel als hun kleding wezen er op, dat zij tot de beschaafde stand behoorden, maar de eenvoudige wijze waarop ze gekleed waren, toonde tevens aan dat zij zich waarschijnlijk zeer moesten bekrimpen.

Zwaar op de arm van het jonge meisje leunend, gingen zij verder.

Raffles volgde de beide vrouwen een ogenblik met de ogen, en eensklaps scheen hem iets in te vallen.

Hij wendde zich tot Charles Brand en zei op zachte toon:

— Die vrouw interesseert mij. Ga haar na, Charles, en zie te weten te komen, waar zij woont. Ik blijf nog hier, en zal enige nadere bijzonderheden aangaande het bankroet te weten trachten te komen.

Brand deed wat hem gevraagd was en begon de dame in het zwart op enige afstand te volgen.

Intussen waren met zachte dwang nu zo goed als alle personen voor de Nationale Volksbank verdwenen, en er stonden nu nog slechts een paar oude heertjes, half versuft door de slag met elkaar te praten.

Raffles trad op een hunner toe, en legde hem de hand op de schouder, op vriendelijke toon vragend:

— Behoort gij ook tot de slachtoffers van deze financiële debacle, mijnheer?

De oude man vestigde zijn doffe ogen op de rijk geklede heer en antwoordde met bevende stem:

— Ja meneer, ik ben totaal geruïneerd. Alles wat ik bezat heb ik op deze bank gedeponneerd; bijna duizend pond.

— En wat denkt gij nu te doen?

— Wat zou een arme man als ik moeten doen? luidde de wedervraag van de oude man, en de toon trof Raffles in het hart. Ik kan alleen maar wachten, geduldig wachten, in de hoop dat er misschien nog iets van terecht komt.

Raffles zei niets, maar nam het vaste besluit, in deze zaak handelend op te treden.

Hij wist maar al te goed dat hier geen sprake was van een noodlottige samenloop van omstandigheden of van een onvoorziene débacle, maar dat hier met misdadig opzet een faillissement was voorbereid, waarin al het geld van de inleggers, te zamen een paar honderdduizend pond sterling, was verzwolgen.

In gedachten verzonken keerde hij te voet terug naar de Cromwellstreet, waar hij onder de naam van Lord William Aberdeen een fraai huis bewoonde.

Hij was daar nauwelijks een kwartier terug, of Brand trad de kamer binnen, waar Raffles verdiept was in de lectuur van de zoëven uitgekomen middageditie.

Raffles hief het hoofd op, toen de jongeman binnenkwam, en vroeg:

— En heb je haar woonplaats ontdekt?

Brand knikte bevestigend met het hoofd en zei:

— Chiswellstreet 47.

— Ben je haar naam soms ook te weten gekomen?

— Ook dat. De oude dame heet Mrs.

Jane Durham en zij is de weduwe van een kapitein bij de lanciers. Ben je van plan je haar lot aan te trekken?

— Niet alleen het hare, amice, maar als ik kan, ook dat van de andere gedupeerden.

Daar Brand hem enigszins verwonderd aankeek, ging Raffles voort:

— Ik vermoedde reeds dat hier geen sprake is van een noodlottige samenloop van omstandigheden, en wat de financiële redacteur van de « Times » schrijft bevestigt mij daarin. Die twee zogenaamde bankiers Barrel and Peanat zijn niets anders dan gemene smeerlappen en vuile afzetter, die hun bank hebben opgericht met het vooropgestelde doel binnen een jaar bankroet te slaan.

— Hoe groot is het deficit?

— Men heeft uitgerekend, dat het bijna tweehonderd duizend pond moet be-

dragen.

— Maar waar is al dat geld dan toch gebleven? riep Brand verwonderd uit.

— Opgesoupeerd, of ergens in het buitenland in veiligheid gebracht, natuurlijk.

— Zijn de boeken reeds in beslag genomen door de rechtbank?

— Nog niet; dat gebeurt morgen.

— Ik zou wel eens willen weten, wat er eigenlijk precies gebeurd is, en hoe het mogelijk zal zijn voor de gedupeerden nog iets te redden van hun kapitaal-tje.

— Dat zullen wij gauw genoeg weten, amice, want ik ben van plan om in jouw gezelschap, nog hedennacht, voor de boeken in beslag worden genomen, een bezoek aan de Nationale Volksbank te brengen.

HOOFDSTUK II

NACHTELIJKE ARBEID

Raffles was er de man niet naar om een eenmaal opgevat plan niet direct ten uitvoer te brengen.

En zo werd de gehele namiddag besteed om een plan uit te stippelen.

Goed vermoed, onderwierpen de beide mannen de omgeving van het bankgebouw aan een nauwkeurige inspectie en kwamen daarbij tot de ontdekking dat het gebouw aan de voorzijde werd bewaakt door een politieagent, die met de handen op de rug heen en weer liep.

De bank grensde ter rechterzijde aan een particulier huis, waarvan alle verdiepingen bewoond waren, ter linkerzijde aan een grote winkel, van herenmodeartikelen.

Het was ongeveer vijf uur in de namiddag, toen de twee vrienden elkander weer terugvonden in de kleine eetkamer van het huis in de Cromwell Street.

— Wel, begon Brand, denk je dat het mogelijk is?

— Slechts op één wijze, Charles, antwoordde Raffles; het bankgebouw van voren binnen te dringen is onmogelijk, want er staat een straatlantaarn vlak voor de deur, en het zou zeker wel tien minuten duren alvorens wij door het afsluithek heen waren, terwijl er aan

de vuistdikke tralies voor de ramen geen beginnen is. Wij moeten bovendien rekening houden met de mogelijkheid, dat het bankgebouw ook aan de achterzijde bewaakt zal worden, om er voor te zorgen dat er geen onbevoegden aan de boeken komen.

— Wat is dan je plan?

— Ik wilde door de winkel van herenmodeartikelen gaan, dat is, dunkt me het gemakkelijkste. Het huis loopt door tot aan de volgende straat, en ik heb gezien, dat zich daar een grote opslagruimte bevindt. Het zal voor ons niet zo moeilijk zijn daarbinnen te dringen, over een schutting te klimmen en dan over de binnenplaats heen, aan de achterzijde binnen te komen. Nu, wij zullen het vannacht wel zien.

De twee vrienden dineerden in het Alton Hotel en begaven zich daarop naar een theater, want men kan, aldus redeneerde Raffles het nuttige met het aangename verbinden.

Om halftwaalf verlieten zij de schouwburg, soupeerden in een klein restaurant in Soho, en lieten zich daarop in een taxi naar het huis in de Cromwell Street rijden.

Daar troffen zij de laatste voorbereid-

selen voor hun onderneming en voorzagen zich van de onmisbare gereedschappen, van een wapen en van hun maskers.

Het was bijna halftwee, toen zij het huis langs de tuinzijde weer verlieten, zodat zij geen gevaar behoeften te lopen, te worden gezien, en richtten daarop snel hun schreden naar London Wall waarvan zij niet meer dan een half uur gaans verwijderd waren.

Het was een donkere nacht, en voorbijgangers waren er in deze buurt zo goed als niet meer te zien; slechts nu en dan weerklonk de eentonige stap van een surveillerende politie-agent, in welk geval het tweetal snel een andere straat insloeg.

Zo bereiken zij de schuur, die bij het winkelhuis behoorde, en het bleek hun aldra dat het hun niet veel moeite zou kosten, er binnen te dringen.

Raffles had reeds zijn lopers te voorschijn gehaald, en in no time bezweek het slot zodat de twee mannen naar binnen konden slippen.

Het was pikdonker in de ruimte waar zij zich bevonden. De opslagplaats had waarschijnlijk geen vensters, of deze waren met luiken gesloten.

Raffles streek een lucifer aan en zag, bij het flauwe vlammetje, dat dit laatste inderdaad het geval was.

Zij konden het er dus op wagen hun zaklantaarns te ontsteken, en bij het licht daarvan zagen zij, dat deze loods blijkbaar uitsluitend gebruikt werd om er kisten en dozen te ontpakken.

Aan het einde van de schuur was een tweede deur, waar de beide vrienden direct op af stevenden.

Nogmaals moesten de lopers dienst doen en ditmaal duurde het een weinig langer, want het was een slot van beter maaksel.

Na een paar minuten had Raffles het toch weten te openen, en nu ging de deur langzaam open, nadat de twee zaklantaarns gedoofd waren.

De inrichting was precies, zoals Raffles zich had voorgesteld; zij stonden aan het begin van een kleine binnenplaats met aan hun linkerhand de schutting, die het plaatsje scheidde van een

kale tuin, achter het huis, waarin het bankgebouw gevestigd was. Raffles en Brand bleven een ogenblik onbeweeglijk stilstaan en luisterden ingespannen maar geen enkel geluid liet zich horen.

Met een lenige sprong waren zij over de schutting, zonder meer.

Zij stonden nu in een kleine tuin, waar het stikdonker was.

Voorzichtig voor zich uittastend, bereikten zij een achterdeur van het Bankgebouw.

— Die deur ziet er uit, alsof zij van binnen gegrendeld is, mompelde Raffles. Dat zou lastig zijn, ofschoon het geen onoverkomelijk bezwaar is. Wij zullen dan eenvoudig een paneel uit de deur zagen.

Toch probeerde Raffles eerst, het slot met een zijner lopers open te krijgen, maar toen dit niet lukte, moest de cirkelzaag ter hulp worden geroepen.

Dit toestel was een uitvinding van de Gentleman-Inbreker, hetwelk hem reeds vaak grote diensten had bewezen.

Men kon dit toestel met een soort kolf tegen de schouder drukken en had dan de ene hand vrij om het toestel te besturen, de andere om de zaag in beweging te brengen.

Dadelijk begon Raffles hiermee, terwijl Brand hem met zijn sterk getemperde zaklantaarn bijlichtte.

Hij zette het zaagblad tegen het paneel vlak bij de sponning, waar het hout het dunst was, en begon te draaien.

De cirkelzaag ging zo snel door het hout als een mes door de boter.

Het duurde geen vijf minuten, of het paneel was geheel los.

Brand had van te voren een paar kleine schroefoogjes in het paneel gedraaid en met behulp daarvan belette hij ten eerste dat het paneel naar binnen viel en vervolgens kon hij het aan deze twee oogjes naar zich toe trekken en uit het gat lichten.

Raffles stak zijn hoofd door de opening, en een glimlachje deed zijn lippen krullen.

— Het is maar goed, dat wij niet aan de grendel gepeuterd of de deur op de gewone wijze geopend hebben, fluisterde hij, want de deur is niet alleen

gegrendeld, maar staat ook in verbinding met een alarmsignaal.

Zonder tijd te verliezen kropen de twee mannen door het gat, waarna het paneel los in het gat werd gedrukt.

Bij het gedempte licht van een der zaklantaarns vervolgden de twee mannen nu hun weg door een brede gang.

Zij kwamen langs een zwaar gepantserde deur, die blijkbaar toegang gaf tot de safe, die in een der kelders was ondergebracht.

De deur had een letterslot en het zou zeker niet zo gemakkelijk zijn, dat open te krijgen.

Raffles bleef even voor deze deur staan en fluisterde:

— Wij zullen maar eerst eens naar de kantoorlokalen gaan, want het is mij in de eerste plaats om de boeken te doen, daarna kunnen wij altijd nog de safe proberen te openen, want ik zou wel eens willen weten of die zo leeg is als men zegt.

Zonder zich in de weg te vergissen, ging Raffles verder.

De gang splitste zich nu, en Raffles sloeg rechtsaf, tot hij kwam voor een dubbele deur, waarop met koperen letters het woord: «Privé kantoor» stond.

Raffles wilde reeds de hand op de kruk leggen, toen Brand hem weerhield en vroeg:

— Is dit de enige toegang tot het kantoor?

— Als mijn informaties juist zijn, dan moet er nog een tweede ingang zijn, die alleen door Barrel gebruikt werd, als hij zich direct van zijn privé vertrekken naar het kantoor wilde begeven. Het personeel echter, de secretaresse, de procuratiehouder, evengoed als Peanat, die blijkbaar elders woont, moesten van deze deur gebruik maken.

Raffles had dit juist op fluisterende toon gezegd, en wendde zich nu opnieuw naar de deur, toen een licht gerucht als van een stoel die verschoven wordt, zijn bewegingen stuitte.

Een ogenblik bleef Raffles als uit steen gehouwen staan, met de hand aan de kolf van zijn revolver, gereed om zo nodig zijn aftocht te dekken.

Beide mannen hadden hun masker voorgebonden, toen zij over de schutting klommen en hoefden in ieder geval niet voor herkenning te vrezen.

Raffles had zich gebukt en keek door het sleutelgat. Een ogenblik bleef hij in dezelfde houding zo staan, en daarop bracht hij zijn mond zo dicht mogelijk bij het oor van zijn vriend en fluisterde:

— Daar binnen zit een man, met een kasboek of een ander kantoorboek voor zich.

— Wie is het? vroeg Brand even zacht.

— Dat kan ik niet zien, antwoordde Raffles hij zit met zijn rug naar de deur, en met het hoofd in beide handen gesteund, maar ik geloof niet, dat het een van de twee firmanten is, want Peanat heeft een kale knikker en Barrel heeft grijs haar en de man die daar zit, is zwart.

— Wie zou het zijn? fluisterde Brand weer, waarom zit die man daar in het holst van de nacht, is hij een inbreker?

— Dat geloof ik niet. Neen, ik denk veeleer, dat het iemand is die hier thuis hoort.

Raffles bracht zijn oog nog eens voor het sleutelgat, en zag, dat de man daarbinnen nogmaals een bladzijde omsloeg toen weer een, en daarna verscheidene tegelijk, met een driftig ongeduldig gebaar, alsof hij iets zocht.

Het was een groot vertrek, met twee brede ramen, waarvoor de luiken gesloten, en de gordijnen neergelaten waren.

Het was goed gemeubeld, en er stonden een paar armstoelen, met leer bekleed.

Dicht bij een der ramen, ongeveer in het midden van de wand stond een zware brandkast, waarvan de deur openstond.

Het deskundige oog van Raffles zag, dat het slot van de brandkast niet geforceerd was, maar dat deze op regelmatige wijze geopend was met de sleutel die er op paste.

Dus van tweeën één, of die man daarginds heeft de sleutel gestolen van de rechtmatige eigenaar, of hij behoort tot het personeel, en moet dan zulk een

hoge positie bekleden, dat men hem de sleutel van de brandkast heeft toevertrouwd.

— Licht er iets in die brandkast? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Wij zullen eens zien, Charles, gaf Raffles glimlachend te kennen, terwijl hij zich wederom bukte om een blik in de openstaande kast te werpen.

Bijna onmiddellijk richtte hij zich weer op en zei:

— Ik kan mij vergissen, maar ik zie niets anders dan een paar dikke kantoorboeken en een kistje sigaren. Trouwens, van een bank, die failliet is, kan men ook eigenlijk, niet anders verwachten.

Nauwelijks had Raffles zich weer gebukt, om opnieuw door het sleutelgat te kijken, of het toneel daar binnen onderging een verandering. Was het tot dusverre een pantomime geweest, van slechts één persoon, nu zou het een comédie worden van twee personen.

Want de deur die toegang gaf tot de particuliere vertrekken van Barrel was opengegaan en op de drempel stond deze zelf, gekleed in pyjama, met een sigaartje in de mond, en een revolver in de rechterhand.

De heer Barrel was geen schoonheid, en hij vertoonde zich bovendien in dit nachtgewaad niet op zijn voordeligst.

Hij had waarschijnlijk reeds in bed gelegen en zijn anders zorgvuldig glad gestreken grijs haar hing wanordelijk langs zijn goor, bleek gelaat, zijn ogen waren dik van de slaap, en in zijn laag voorhoofd stonden diepe rimpels geploegd. Hij mummelde zwijgend op zijn sigaar, pufte toen een rookwolk uit en zei ironisch:

— Het doet mij genoegen, Deary, je zo ijverig bezig te zien. Weet je wel dat het kwart over twee is?

De man, die in het kantoorboek had zitten bladeren, was opgestaan en stond nu zo, dat Raffles zijn gelaat van een profiel kon zien, en hij herkende de jonge kassier, die dezelfde ochtend voor het raam het gedupeerde publiek had trachten te kalmeren.

Deary was onbeweeglijk voor de tafel blijven staan, met de hand rustend op

het kantoorboek waarin hij zoëven had zitten bladeren.

Als hij geschrokken mocht zijn van de plotselinge verschijning van zijn patroon, dan scheen hij zijn kalmte reeds te hebben herkregeen, en zei rustig, terwijl hij zijn ogen niet van zijn patroon afhield:

— Gij hebt zeker nooit over mijn ijver te klagen gehad, mijnheer Barrel, maar gij zult wel begrijpen dat ik niet op zulk een uur op kantoor kom, om hier te gaan werken.

— O, nee? kwam Barrel zoetsappig, maar de boosaardige trek week niet van zijn gelaat. Is het niet onbescheiden, te vragen, wat gij dan wel komt doen?

— Dat kan ik u in een paar woorden zeggen, mijnheer Barrel, zei de kassier. Morgen of liever vandaag, zal de justitie de boeken in beslag nemen, en dan zou ik geen gelegenheid meer hebben om ze na te zien.

— En dat acht gij zeker erg nodig? vroeg Barrel sarcastisch, de deur achter zich met zijn voet dicht werpend.

— Ja, mijnheer Barrel, dat acht ik zeer zeker nodig. Ik heb gebruik gemaakt van de sleutels, welke gij mij zelf hebt gegeven, om een bange twijfel tot klaarheid te brengen, die sedert vanochtend bij mij heeft postgevat. Ik ben hier als kassier bij u in dienst getreden en ik meende te doen te hebben met een reële zaak. Gij hebt mij nooit in uwe zakengeheimen ingewijd, en ik heb daarin ook niet willen doordringen, omdat zij mij ook niet aangaan, tot op zekere hoogte, wel te verstaan.

— Zo... zo... zeer merkwaardig inderdaad, zei Barrel met een grijnslach. Mag men weten waaraan die twijfel zijn oorsprong te danken heeft?

— Dat weet gij zelf beter dan ik, mijnheer Barrel, riep Deary met plotselinge heftigheid uit, terwijl hij met zijn vuist op 't geopende register sloeg. Natuurlijk zijn ook mij de geruchten ter beurze omtrent uw solvabiliteit ter ore gekomen, maar ik heb er aanvankelijk geen geloof aan willen hechten. Ik heb nooit geweten dat gij speculeerde en zeker niet met de gelden, die door uw cliëntele in depositi waren ge-

geven. Ik hield het kasboek bij en verder wist ik niets van uw doen en laten af. Maar ik heb zekerheid willen hebben. En daarom ben ik hier gekomen om uw privé boekhouding te onderzoeken. En wat ik uit dit boek te weten ben gekomen maakt veel duidelijk, wat mij onbekend was. Gij hebt gespeculeerd, maar niet met uw eigen geld; gij hebt het gedaan met het geld van anderen.

Barrel haalde de schouders op en zei onverschillig.

— Iedere bankinstelling tracht het bedrijfskapitaal zo renderend mogelijk te

maken, en de meesten speculeren met geld van het deposito.

— Dat is een aperte leugen, riep Deary heftig uit. Gij werpt een smet op anderen, om u zelf schoon te praten. Gij hebt gespeculeerd in aandelen van een zaak waarvan gij wist, dat zij vroeg of laat moest springen. In die put is het geld van al die arme mensen verdwenen en ook het mijne, mijnheer Barrel. Gij zelf hebt mij overgehaald het kleine kapitaaltje, dat ik bezat, in aandelen van uw bank te beleggen, en thans ben ik, als al die anderen, straatarm.

HOOFDSTUK III

EEN NACHTELIJK DRAMA

Raffles was zodanig geïntrigeerd door het gesprek, dat hij woord voor woord kon volgen, dat hij er niet aan dacht zijn ongemakkelijke, gebukte houding op te geven. Hij bleef kijken en luisteren en beduidde Brand dat hij nog even geduld moest hebben.

Raffles zag hoe Barrel zijn loerende blik op de jongeman die tegenover hem stond, gevestigd hield, en als in gedachten met zijn revolver speelde, waarvan de loop echter in de richting van de jonge kassier bleef wijzen.

Toen zei hij nog steeds met diezelfde zoetsappige stem:

— Het spijt mij voor u, beste Deary, maar dat is nu eenmaal het risico van speculatie. Ik heb u er zelf op gewezen, dat onze onderneming nog jong is en dat wij in het begin zouden moeten vechten, om staande te blijven.

— Dat is alles goed en wel, maar wilt gij mij eens zeggen wat er van mijn geld terecht zal komen, nu gij frauduleus bankroet geslagen hebt?

— Misschien zal er nog wel iets van uw geld terecht komen, zei Barrel, met dezelfde loerende blik in zijn ogen.

— Dat zijn praatjes voor de vaak, riep de jongeman buiten zichzelf van woede. Ik heb een berekening gemaakt, als gij niets overgedrukt hebt, waarop ik niet gaarne een eed zou willen doen, dan kunt gij uw schuldeisers niet eens een half procent uitbetalen. En nu heb ik nog maar alleen van mezelf gesproken. Gij weet echter heel goed, dat er nog meerderen zijn, die mij lief zijn, en die gij eveneens in het verderf hebt gestort.

— Daarover wilde ik juist eens met u praten, hernam Barrel, terwijl hij nog

'n stap naderbij kwam, maar steeds met de revolver opgeheven. Het ongeluk heeft ons nu eenmaal achterhaald; wij zijn er even beroerd aan toe als gij zelf. Ook wij hebben alles verloren, en hebben misschien niet eens genoeg overgehouden om elders te beginnen.

Hij wachtte even, en nam Deary met zijn half dichtgeknepen ogen aandachtig op, alsof hij tot in het diepst van diens ziel wilde lezen.

Deze begreep blijkbaar niet waar de bankier heen wilde en bleef zwijgend met vertrokken gelaat, op dezelfde plaats staan.

Toen klonk weer de stem van Barrel die zei:

— Gij hebt zoëven gesproken over personen, die u dierbaar zijn, en wellicht is het u bekend, dat een van die personen ook mij na aan het hart ligt. Helaas, ook zij hebben zwaar te lijden gehad onder deze financiële debacle en zijn nu zo goed als geruïneerd. Het is ellendig om het te moeten zeggen, maar het is de waarheid.

Barrel vervolgde:

— Het spijt mij het te moeten herhalen, maar uw meisje bevindt zich in een ongelukkige toestand en gij zijt thans ook niet in staat om haar daaruit te helpen, want ook gij hebt alles verloren wat gij bezat.

— Door uw toedoen, kwam het over de lippen van de jongeman.

— Dat kunnen wij voorlopig laten rusten, hernam Barrel, de zaken liggen er nu eenmaal toe, dat gij beiden straatarm zijt. Ik persoonlijk beschik nog altijd over een behoorlijk vermogen, dat niet in de vennootschap is opgenomen. Begrijpt gij nu wat ik bedoel?

— Neen, dat begrijp ik niet, zei Deary. Zeg duidelijk wat gij bedoelt.

— Ik wil zeggen, dat ik Ellen Durham tot mijn vrouw wil maken als gij afstand van haar doet. Gij zult haar toch onmogelijk kunnen onderhouden en ik zou wel geneigd zijn, u een groot deel van uw verloren geld terug te geven als gij...

De bankier kon niet verder uitspreken.

Met een kreet als van een gewond wild dier was Deary op zijn patroon aangevlogen.

De jongeman hief zijn vuist op en sloeg blindelings toe.

Met een doffe kreet, wankelde Barrel en viel toen ruggelings op de vloer.

Zijn hoofd bonsde tegen een vooruitspringende hoek van het schrijfbureau en hij bleef bewegingloos liggen.

Een dun straaltje bloed vloeide uit de hoofdwonde.

Deary stond een ogenblik als ver dwaasd over de man heengebogen, richtte zich op en steunde:

— O, mijn God, als ik hem maar niet heb gedood.

Met een wilde blik om zich heen, greep hij zijn hoed en snelde naar de deur.

Raffles had nog juist de tijd zich op te richten en terzijde te springen.

Deary rukte de deur open en stormde naar buiten, alsof hij door de duivel op de hielen werd gezeten.

Hij scheen niets te zien, rende de gang door, rakelings voorbij Raffles en Brand, die zich tegen de muur hadden gedrukt. Even daarna hoorden zij hoe de buitendeur werd geopend en weer dicht getrokken.

Raffles en Brand bedachten zich geen moment, maar gingen het vertrek binnen waar zich zoëven het drama had afgespeeld.

Barrel lag bewegingloos op de vloer, en zijn ogen staarden naar de zoldering, blijkbaar zonder iets te zien.

Traag vloeide het bloedstroompje uit een hoofdwond, waardoor zich reeds een plasje op de parketvloer had gevormd.

Raffles tilde het lichaam een weinig

op en bekeek de wond.

— Dat ziet er niet mooi uit, zei hij; als het maar geen schedelbreuk blijkt te zijn.

— Zou hij niet kunnen doodbloeden, Edward? vroeg Brand?

— Dat denk ik niet; het ergste wat er kan gebeuren is, dat het bloed stolt, en op de hersens gaat drukken. Hij moet zo gauw mogelijk geopereerd worden, zodat hij later weer normaal kan denken, want ik zal hem later nog wel nodig hebben.

In een hoek van het vertrek bevond zich een fonteintje met een juist vernieuwde handdoek er naast.

Raffles wies de wonde uit, en bond er toen de handdoek om.

Met de hulp van Brand legde hij de gewonde op een rustbank en schoof hem een kussen onder het hoofd.

Vluchtig wierp hij toen nog een blik in de boeken, haalde de schouders op, en zei fluisterend:

— Deary heeft gelijk; het is duidelijk dat er in de boeken geknoeid is. Nu wij zullen ze behoorlijk wegsluiten.

— Maar nu er gezegd is, dat de geldmiddelen zijn uitgeput en dat toch niet het geval is, waar is het dan ergens? vroeg Brand, met een blik op de ledige brandkast.

— O, de heren zullen wel gezorgd hebben, dat het op een veilige plaats is gebracht, antwoordde Raffles, terwijl hij de schouders ophaalde.

— Dus hier behoeven wij er niet naar te zoeken?

— Dat zou verloren moeite zijn. De brandkasten moeten natuurlijk morgen alle in tegenwoordigheid van het parket geopend worden, en als men er dan een paar honderd pond in vindt, zal het mooi zijn.

— Deary zou dus geheel onschuldig zijn aan deze gemene streek?

— Maar Charles, wat dacht je dan? riep Raffles ongeduldig uit. Gelooft je dan soms dat hij hier komedie heeft gespeeld toen hij alleen tegenover Barrel stond? De jongen is volkomen onschuldig, en ik heb er nu spijt van dat ik hem heb laten gaan. Wie kan zeggen wat hij met zijn domme kop zal

doen, nu hij in de mening verkeert, dat hij zijn patroon heeft gedood?

Hij liet zijn ogen nog even rond gaan en zei:

— Wij hebben hier verder niets meer te doen, Charles.

— Maar die man dan? Als hij niet gauw afdoende geholpen wordt, zal hij de dag van morgen niet halen. Hij mag een schurk zijn, maar wij kunnen hem toch niet in koelen bloede laten creperen.

— Stel je gerust, amice, daar zal wel voor gezorgd worden, antwoordde Raffles kortaf.

Hij nam de hoorn van de huistelefoon stelde zich in verbinding met de butler en zei:

— In het privé kantoor ligt uw patroon zwaargewond op de bank, bel direct een dokter op.

Raffles hoorde nog even een kreet van schrik, maar wachtte het antwoord niet af en hing de hoorn dadelijk weer aan de haak.

Toen nam hij Brand bij de arm en zei:

— Kom, jongen, ga mee, voor de butler alarm heeft gemaakt.

De twee vrienden spoedden zich door de gang, bereikten de achterdeur, kro-

pen snel door het gat van het uitgezaagde paneel, en waren in no time over de schutting.

Zij staken zo snel zij konden de binnenplaats van het aangrenzende huis over en stonden een ogenblik later in de schuur.

Voor Raffles de deur dicht deed, keek hij nog even achter zich, en zag hoe heel boven in het aangrenzende huis een venster verlicht was, en dat zich op het gordijn een schaduw aftekende, die zich driftig heen en weer bewoog.

Het was dus hoog tijd om te maken, dat zij wegwamen.

Raffles sloot de deur en op de tast zochten de twee mannen de weg terug naar de voordeur van de schuur.

Raffles opende de deur op een kier, overtuigde zich er van dat er geen agent of voorbijgangers in de buurt waren en een moment later stonden de twee vrienden op straat, en waren in veiligheid.

Het duurde even voor zij een taxi hadden gevonden, maar eindelijk zagen zij er toch een, die hen tot op een paar honderd stappen van het huis in de Cromwell Street bracht.

Enkele minuten later bevonden zij zich veilig en wel in hun slaapkamer.

Het was toen vier uur in de ochtend.

HOOFDSTUK IV

EEN RAMP VOORKOMEN

De volgende ochtend, omstreeks tien uur, lazen Raffles en Brand met gemengde gevoelens het volgende bericht in de « Daily Express ».

RAADSELACHTIGE MISDAAD
IN EEN BANK !

Een der firmanten zwaar gewond

In de afgelopen nacht heeft zich in het gebouw van het bankconcern Barrel and Peanat een drama afgespeeld, waarvan alle bijzonderheden nog niet bekend zijn, maar dat reeds nu enige raadselachtige punten heeft opgeleverd, die de politiehanden vol werk geven.

De lezers van onze financiële rubriek hebben reeds vernomen, dat de Nationale volksbank in London Wall, waarvan de heren Barrel and Peanat directeurs zijn, gisteren haar betalingen heeft gestaakt.

De gehele dag was er politie voor het bankgebouw aanwezig, om ontevreden gedupeerden op een afstand te houden, die echter tegen het vallen van de avond was ingetrokken.

De heer Barrel bewoont een appartement boven de lokaliteiten van de bank en hij had zich gisteravond omstreeks twaalf uur in zijn werkkamer teruggetrokken, om enige berekeningen te maken.

De heer Barrel is ongehuwd, heeft drie bedienden, een butler, een huisknecht, en een dienstmeisje, die allen op de zolderverdieping zijn gehuisvest.

Omstreeks drie uur in de nacht werd de butler plots gewekt door het ratelen van de huistelefoon. Hij keek naar

het schakelbord en zag tot zijn verwondering dat men hem van uit het privé-kantoor had opgebeld.

Hij luisterde en hoorde tot zijn schrik een onbekende stem de volgende woorden zeggen: « In het privé-kantoor ligt uw patroon gewond, bel direct een dokter op. »

Hij slaakte een kreet van schrik, wilde nog iets zeggen, nadere inlichtingen vragen, maar daar beneden had men reeds opgehangen.

De butler Harrow maakte aanstonds licht, schoot haastig enige kledingstukken aan, wekte de huisknecht, Stund, en ging met hem naar beneden.

Toen zij langs de vestibule kwamen, zagen zij licht schijnen uit de richting van de gang die naar het privé kantoor van de heer Barrel leidt.

Zij gingen het vertrek binnen, en zagen het lichaam van hun patroon uitgestrekt liggen, blijkbaar bewusteloos en met een handdoek om het hoofd geknoopt, die voor een deel met bloed door trokken was.

Zonder tijd te verliezen belde Harrow het ziekenhuis op, dat zich op enige afstand van het bankgebouw bevindt, en daarna Scotland-Yard.

Een arts en een inspecteur met twee politie-agenten kwamen bijna tegelijkertijd aan.

De eerste constateerde 'n diepe hoofdwonde, met een stomp zwaar voorwerp toegebracht, benevens een lichte hersenschudding, terwijl de inspecteur vaststelde dat de brandkast geopend was door middel van de sleutel, die er op paste, en die zich met andere sleutels aan een sleutelring bevond.

Deze sleutel stak nog in het slot, en

de man die de kast geopend had, had blijkbaar geen tijd gevonden, of was te zeer in verwarring geweest om zijn sleutels weer bij zich te steken.

De heer Barrel werd met de uiterste behoedzaamheid naar zijn slaapkamer gedragen, daar de geneesheer overbrenging naar het ziekenhuis niet nodig oordeelde.

Een grondig onderzoek van het privé-kantoor bracht aan het licht dat er niets vermist werd, en dat alleen een paar kantoorboeken uit de kast waren genomen en op de tafel neergelegd.

De inspecteur had verlof gevraagd de gewonde die even bij kennis was geweest, een paar vragen te stellen en deze had slechts één woord op zachte toon kunnen uitbrengen: « Deary ».

Eigenlijk had de politieman deze naam niet eens nodig want reeds de buttler had verklaard, dat de sleutelbos toebehoorde aan de kassier Andrew Deary.

Maar de grootste verrassing wachtte de inspecteur, toen hij een nader onderzoek in het huis instelde en bevond, dat er een paneel was gezaagd uit de deur die toegang geeft tot de tuin achter het bankgebouw.

De kassier had aan zijn sleutelring ook een sleutel van de buitendeur, en men vroeg zich af met welk doel Deary zich op zulk een omslachtige wijze toegang had verschafte tot het bankgebouw, waar bij hij gevaar moest lopen te worden overvallen?

Maar dit is nog niet alles.

De buttler Harrow verzekert, dat de stem, die hem door de huistelefoon verzocht, om naar zijn patroon te komen zien, niet die was van de jonge kassier.

Hieruit valt af te leiden, dat deze bij zijn nachtelijk bezoek vergezeld was door een tweede man, maar dan blijft toch het raadselachtig geval bestaan, dat iemand, die door middel van een sleutel een huis kan binnen gaan, er de voorkeur aan geeft langs een omweg binnen te dringen en door een met moeite uit een deurpaneel gesneden gat te kruipen.

Ook wat het motief van deze aanslag betreft, tast de politie nog in het duister, want er is niets ontvreemd, zo-

dat men overhelt tot de mening, dat men hier te doen heeft met wraakneming, daar Andrew Deary zijn gehele bezit, evenals zoveel anderen, verloren heeft, door kwalijke manipulaties van de directie.

Zekerheid omtrent een en ander zal men pas kunnen krijgen, wanneer de toestand van de heer Barrel zodanig verbetert, dat hij kan worden onderzocht.

Later: Vlak voor het ter perse gaan van deze editie ontvingen wij het bericht, dat de politie enkele vragen aan de gewonde bankier heeft mogen stellen.

Daaruit blijkt, dat Andrew Deary, die hem onverhoeds heeft aangevallen, toen de heer Barrel hem des nachts om twee uur op zijn kantoor aantrof, geheel alleen was.

De politie zal dus het raadsel op te lossen hebben van het uitgesneden paneel, van de vreemde stem aan de telefoon en van de handdoek die men om de wonde gebonden vond, hetgeen zeker wel niet door de aanvaller zal zijn geschied.

De politie zoekt nog steeds naar de dader, die voortvluchtig is.

Wij zullen niet nalaten, onze lezers op de hoogte te houden van het verloop van dit « drama ».

Brand die het bericht had voorgelezen, liet het blad zakken en keek Raffles glimlachend aan.

— Nu, wat zeg je er wel van? vroeg hij.

— Ik denk, dat de politie een harde noot te kraken heeft, antwoordde Raffles. Zodra Barrel er toe in staat is, zal hij de politie natuurlijk alle mogelijke inlichtingen kunnen geven, maar van onze aanwezigheid weet hij evenmin iets af als de politie of Deary zelf. Dat uitgesneden paneel, die handdoek, en de vreemde stem in de telefoon zullen de politie lelijk dwars zitten.

— Zou Deary niet veel verstandiger gedaan hebben als hij zich maar aanstonds bij de politie had aangemeld? ging Brand voort.

— Ja, antwoordde Raffles, dat zou het zeker zijn geweest. Maar kun je een verstandige daad vergen van een jon-

geman die niet beter weet, of hij heeft zijn patroon gedood? Als Deary nu hoort, dat de man slechts gewond is, zal hij wel te voorschijn komen en alles zeggen.

— Dan zou hij ook zijn meisje er bij moeten betrekken, en de reden van zijn handelwijze moeten opgeven, meende Brand.

— En dan nog, merkte Raffles op, zou de politie hem nog niet behoeven te geloven, want er waren geen getuigen bij, zo meent zij, en Barrel zal het natuurlijk heten liegen.

— Wat denk je te doen, Edward?

— Dat zal ik je zeggen, amice. Allereerst zal John Raffles aan Scotland Yard vertellen dat hij het is geweest die zich de vrijheid heeft veroorloofd een stuk uit het paneel te snijden en dat hij het gesprek tussen Barrel en Deary van a tot z heeft gehoord. Dat hij het was, die de gewonde verbonden heeft en die de butler telefonisch heeft gewaarschuwd. Hij zal de politie tevens in overweging geven, Andrew Deary met rust te laten, daar hij uit zelfverdediging heeft gehandeld.

— Maar als de politie je niet gelooft? riposteerde Brand.

— Men is bij de politie niet op zijn achterhoofd gevallen, zei Raffles, trouwens er zijn stille getuigen, denk alleen maar aan de revolver, die het eigendom is van Barrel.

Raffles dacht even na, en vervolgde, terwijl hij opsprong:

— Maar vóór alles zullen wij een bezoek brengen aan Mrs. Durham en haar dochter Ellen, want die twee vrouwen hebben hulp nodig. En daarna zullen wij, voor zover wij hun namen kennen, ook de andere gedupeerden bezoeken, want ik heb een plannetje met onze vriend Barrel, dat hem, als het lukt lang zal geheugen, maar dat is van later zorg, wanneer de vent weer op de been is.

De twee vrienden verlieten even later het huis en reden in de door James Henderson bestuurde auto naar de Chiswell Street.

Beiden stapten uit, voor een flatgebouw, waarvan moeder en dochter een

deel van de derde verdieping bewoonden.

De portier deelde hun mede, dat Mrs. Durham en haar dochter nog niet waren uitgegaan, wat hem wel een weinig verbaasde, daar zij gewend waren vroeg op te staan en tezamen een wandeling te maken.

Raffles en Brand gingen de trap op en bereikten zo de derde verdieping.

Er kwam juist een dienstmeisje voorbij, aan wie Raffles de weg vroeg.

— Derde deur aan uw rechter hand, mijnheer, antwoordde het meisje, en liep verder.

Raffles en Brand sloegen een brede gang in en stonden aldra voor een dubbele deur, waarnaast een koperen plaatje bevestigd was, waarop de naam « J. Durham » te lezen stond.

Hij drukte op de belknop, maar daar de deur niet geopend werd, drukte hij nogmaals op de knop, en klopte, menende dat de bel misschien defect was, hard op de deur.

Juist kwam het dienstmeisje van zoeven weer voorbij, dat met enige verwondering naar de beide matineuze bezoekers keek.

— Zeg eens, meisje, zo wendde Raffles zich tot haar, houdt Mrs. Durham er een dienstbode op na?

— Neen, mijnheer, er komt alleen tweemaal in de week een werkster, maar voor het overige doen de beide dames de huishouding zelf. Krijgt gij geen gehoor?

— Neen, en ik heb al tweemaal gebeld en één keer geklopt.

— Dat is vreemd, mijnheer. Ik weet zeker, dat de dames thuis zijn, antwoordde het meisje.

Een vreemde onrust had zich van Charles Brand en zijn vriend meester gemaakt.

Hij snuffelde aan het sleutelgat en vroeg toen op gedempte toon:

— Ruik eens. Ik geloof, dat ik gas ruik.

In plaats van te antwoorden, rukte Raffles aan de deurbekruk, maar de deur van het appartement bleek van binnen gesloten te zijn.

Toen bedacht hij zich niet langer en

wierp zich met alle kracht op de deur, die in haar voegen kraakte.

Nog enige krachtige pogingen en toen vloog het paneel krakend aan splinters.

Raffles stak de hand door de gemaakte opening, waardoor een sterke gaslucht hen tegemoet kwam, en draaide de sleutel in het slot om.

Door Brand en het verschrikte dienstmeisje gevolgd, snelde hij de gang in en opende een deur, die niet op slot bleek te zijn.

In de kamer heerste een verstikkende gaslucht.

Raffles wierp een der dubbele ramen open, en wierp een blik om zich heen.

In de kamer stond een kleine gaskachel waarvan de kraan wijd open stond.

Brand zag het ook, sloot de kraan onmiddellijk en snelde toen naar het raam teneinde een paar teugen frisse lucht in te ademen.

Raffles had inmiddels een blik achter een tochtscherm geworpen, en daar zag hij op de divan hand in hand, met het hoofd tegen het behang leunend en doodsbleek met vertrokken gelaat, twee vrouwen.

Het waren Mrs. Durham en haar dochter Ellen.

Raffles en Brand tilden de bewusteloze vrouwen één voor één op en droegen ze naar het raam, waar zij dadelijk de kleding voor een gedeelte losknoopten, en kunstmatige ademhaling begonnen toe te passen.

Op de divan lag een opgengeslagen krant.

Charles had het opgenomen en zag, dat het de « Daily Express » van die morgen was.

De twee vrienden behoeften geen twee maal na te denken, om te begrijpen wat er gebeurd was.

De ongelukkige vrouwen moesten daarin het verslag van de aanslag hebben gelezen, met het gevolg, dat zij in een vlaag van vertwijfeling een einde aan hun leven hadden willen maken.

Waren Raffles en Brand een kwartier later gekomen, dan had hulp niet meer kunnen baten.

Brand had op verzoek van Raffles dadelijk in een telefooncél een naburi-

ge politiepost opgebeld en verzocht onmiddellijk iemand met een zuurstofapparaat te zenden, waarvan er zich minstens een op iedere post bevindt.

Nog geen vijf minuten later verschenen er twee agenten met het toestel, die goed bedreven waren in de behandeling daarvan.

De oude dame, die er het ergste aan toe was, werd het eerst behandeld en reeds vijf minuten nadat de zuiverende zuurstof in haar longen was doorgedrongen, sloeg zij haar ogen op, en wierp een onzekere blik om zich heen.

— Laat haar nu maar aan mij over, zei Raffles op zachte toon, dan kunt gij thans de behandeling op het jonge meisje toepassen.

Hij had het dienstmeisje, dat dodelijk verschrikt was blijven toekijken weg gestuurd om azijn en vlugzout te halen en het duurde niet lang of de twee vrouwen kwamen langzamerhand geheel bij.

Nu kwam een der agenten op Raffles toe, en zei op zachte toon:

— De namen van die beide dames, mijnheer.

— Moet gij die volstrekt weten? vroeg Raffles.

— Ik zal rapport van de zaak moeten maken, mijnheer.

— Maar dan komt het in de krant, riep Charles Brand verschrikt uit.

— Daar zal weinig aan te doen zijn mijnheer, hernam de agent.

— Kom, kom, zei Raffles, dat kunt gij niet menen. Hoe vaak hebben er niet pogingen tot zelfmoord plaats, waarvan wij nooit iets vernemen. Het zijn beiden fatsoenlijke vrouwen, en gij ziet dat zij reeds weer bijna hersteld zijn. Het zou ellendig voor de familie zijn, als zij dit te weten kwamen.

De agent scheen een ogenblik te aarzelen en zei toen:

— Ik zal mijn best doen er een mouw aan te passen, maar in ieder geval zal ik dan de namen toch moeten noteren.

— De oudste dame heet Mrs. Jane Durham, en haar dochter heet Ellen.

— Weet gij soms de reden, die hen er toe gebracht heeft om de hand aan zichzelf te slaan? vroeg de agent. Gij

zijt zeker een vriend?

— Ik ken de dames niet persoonlijk en ik kwam hun slechts mijn hulp aanbieden, want zij behoren beiden tot de gedupeerden van de Nationale Volksbank, die gisteren failliet is gegaan. Dat zal wel de reden van hun wanhopig besluit zijn.

— Nu, dan hebben wij hier niets meer te doen, mijnheer, en zullen het geval rapporteren aan de commissaris, met verzoek het voor de pers te verzwijgen. Maar ik geloof dat een dokter hier nog wel goed werk zou kunnen doen.

— Dat kunt gij aan mij overlaten, vriend, zei Raffles.

Nadat de agenten en ook het dienstmeisje waren heen gegaan, trok Raffles een stoel naderbij, ging zitten, en begon op warme toon:

— Ik vraag u, ook namens mijn vriend excuus, dat wij hier ongevraagd en met geweld zijn binnengedrongen, Mrs. Durham, maar in de gang roken wij gas en daar de deur op ons bellen en kloppen niet werd geopend en men er toch zeker van was dat gij thuis waart, hebben wij de deur vernield.

Nu pas hief Jane Durham het hoofd op, en zei toonloos:

— Gij hadt dat niet mogen doen, mijnheer, gij hadt dat niet moeten doen,

o, waarom zijt gij niet een kwartier later gekomen.

Raffles schudde ernstig het hoofd, en zei op vermanende toon:

— Sta een vreemdeling toe om het te zeggen, mevrouw. De mens heeft niet het recht om zelf over zijn leven te beschikken, ook al is het nog zo elendig.

— Maar gij weet niet, mijnheer, wat wij hebben moeten verduren, riep Ellen plotseling hartstochtelijk uit.

— Dat weet ik maar al te goed, miss, zei Raffles bedaard, juist daarom zijn wij hier gekomen; wij wilden u helpen.

— Ons helpen? herhaalde Mrs. Durham, terwijl zij haar omfloerste ogen naar Raffles toewendde.

— Ja, mevrouw, maar zeg mij eens weet gij wie ik ben?

Moeder en dochter keken de beide bezoekers onderzoekend aan en schudden toen ontkennend het hoofd.

— Zoveel te beter, ging Raffles voort. Op die wijze zal het ons nog makkelijker vallen, u te helpen, en niet u alleen, maar ook de andere slachtoffers van die twee mooie bankiers, die niets anders dan oplichters zijn. Misschien twijfelt gij aan mijn woorden, maar ik geef u de verzekering, dat gij daar aldaar anders over zult denken.

HOOFDSTUK V

REDDERS IN DE NOOD

Even volgde er stilte op deze woorden.

Toen zei Raffles op zijn gewone rustige toon:

— Die twee schurken zullen alles tot de laatste cent aan de rechtmatige eigenaars uitbetalen, wees er van overtuigd mevrouw. Ik ben hier gekomen om u te redden uit de handen van die geldwolven. Ik beschik over machtige middelen, en gij kunt er van opaan, dat ik ze zal weten te gebruiken.

Ellen Durham had met een spontaan gebaar de hand van Raffles gegrepen, maar liet die aanstonds weer los en zei op droevige toon:

— Dit is nog niet alles, mijnheer. Ik zou u zeker innig dankbaar zijn, als gij inderdaad ons kleine kapitaaltje zoudt kunnen redden, maar er is nog meer gebeurd.

— Nog meer? vroeg Raffles, ofschoon hij geloofde wel te begrijpen, waarop het meisje doelde. Wilt ge mij dat niet toevertrouwen?

Even scheen het meisje te aarzelen, maar toen stond zij op, nam het nummer van de «Daily Express» van de divan, en wees Raffles het bericht over de aanslag op Barrel aan.

Toen ging zij weer naar haar stoel terug, en barstte in hartstochtelijk snikken uit.

Raffles behoefde het aangewezen bericht niet te lezen; hij kende de inhoud reeds.

Hij wierp het meisje een medelijdende blik toe, en riep uit:

— Dus gij zijt...?

— Ik ben de verloofde van Andrew Deary, mijnheer. En ik ben er altijd trots op geweest het te zijn.

— Daar hebt gij ook alle reden toe miss, zei Raffles eenvoudig.

Het jonge meisje snikte opnieuw en greep de hand van de haar onbekende bezoeker.

— Ik dank u voor die woorden, zei zij met een door tranen verstikte stem, Maar toch, het is zo vreselijk, als ik denk, dat hij...

— Zeg mij wat gij dan eigenlijk denkt miss? Gij verdenkt hem toch zeker niet van iets slechts, nietwaar? Ik ben overtuigd, dat hij daar gisternacht was om zich geheel op de hoogte te stellen aangaande de aard van het failliet van de firma, waar hij in betrekking was.

De twee vrouwen keken Raffles verwonderd aan en Ellen Durham stamelde:

— Hoe kunt gij dat weten. Hebt gij Andrew gesproken? Kent gij hem?

— Ik ken hem niet, miss. Ook heb ik hem niet gesproken, en toch weet ik het antwoordde Raffles. Ik ben er van overtuigd, dat hij zichzelf niets te verwijten heeft.

— Dus... dus... dat betekent, dat hij zich niet aan Barrel vergrepen heeft? vroeg nu Mrs. Durham, terwijl zij haar tranen droogde.

Even aarzelde Raffles.

Maar toen antwoordde hij met vaste stem:

— Hij werd verrast door zijn patroon en deze deed hem een voorstel zo gemeen en laaghartig, dat ieder ander man net zo zou hebben gehandeld als Deary als hij ook maar een druppel bloed in de aderen had gehad. Ook ik zou de vent hebben neergeslagen.

De beide vrouwen waren sprakeloos. Zij waren te verbaasd om een woord

te kunnen uitbrengen, en zij begrepen niet, hoe het mogelijk was, dat deze vreemdeling dingen wist, waarvan zelfs de politie onkundig scheen te zijn.

— Ik heb het altijd wel geweten, dat Andrew niet tot een moord in staat was, riep het meisje met schitterende ogen uit.

— Gij kent hem beter dan ik, maar nu wéét ik, dat dit inderdaad het geval is. Maar laat ons nu over iets anders spreken, zei Raffles. Gij moet niet denken, dat ik mij in uw particuliere aangelegenheden wil mengen, maar ik zou gaarne willen weten, hoeveel geld gij bij dit failliet hebt verloren?

— Zo goed als alles wat wij bezaten, antwoordde de oude dame op wanhopige toon. Het was niet veel, maar het was ons hele bezit. Ongeveer twee duizend pond sterling. Als mijn dochter gehuwd zou zijn, dan zou dat kleine kapitaalje gevoegd bij het pensioen, juist voldoende zijn geweest, om mijzelf een rustige oude dag te verzekeren. Misschien weet gij, dat mijn echtgenoot met de rang van kapitein gesneuveld is, twee dagen voor de bevrijding.

Raffles knikte bevestigend.

Toen vroeg hij:

— Het geld van Andrew Deary is immers ook in de afgrond verdwenen?

— Ja, ook hij moet alles verloren hebben, antwoordde Ellen Durham.

— Nu, dat feit alleen zou reeds voldoende zijn om te bewijzen, dat hij niets met dit frauduleuze bankroet te maken heeft. Ik geef u echter nogmaals de verzekering, dat gij geen vrees behoeft te koesteren, dat uw geld voor goed verloren is. Daarvoor zal ik zorgen.

Raffles had Brand een wenk gegeven en de beide mannen waren opgestaan.

Toen vatte de Grote Onbekende de gerimpelde hand van de oude dame en zei op vriendelijke toon:

— Ik moet u echter op het hart drukken, zodra gij kunt, u in verbinding te stellen met Deary.

— Maar hoe zal dat mogelijk zijn, mijnheer? vroeg Mr. Durham. Wij weten niet waar hij is. Wij hebben nog geen taal of teken van hem ontvangen.

— Plaats een advertentie in de Agony Kolom van de « Times », stelde Raffles voor. Die wordt door duizenden gelezen. De jongeman zal trouwens wel reeds gelezen hebben, dat Barrel niet dood is en ik voor mij geloof, dat hij het verstandigst zou doen, als hij zich bij de politie ging aanmelden, en daar de gehele toedracht van het geval vertellen. Tracht hem daartoe over te halen, zodra gij zijn verblijfplaats weet, want het is werkelijk de beste weg.

Juist op dit ogenblik werd er aan de deur van het appartement gebeld, en toen het jonge meisje ging kijken, lag er een brief op de mat, blijkbaar zoëven door het vernielde paneel geworpen.

Zodra zij het adres van de afzender gelezen had uitte zij een kreet van vreugde, en snelde het vertrek binnen, terwijl zij uitriep: Van Andrew, moeder. Hij heeft ons geschreven.

Zonder op de aanwezigheid van de twee vreemdelingen te letten, scheurde zij de enveloppe open, en scheen de inhoud van de brief te verslinden.

Haar gelaat wisselde van doodsbleek tot vlammend rood.

Raffles en Brand die wel begrepen, wat de brief moest inhouden hadden zich reeds naar de deur begeven, en stonden op het punt te vertrekken.

Toen pas scheen het jonge meisje hun aanwezigheid weer op te merken. Zij snelde naar Raffles toe, greep zijn hand en zei met trillende stem:

— Hoe ook uw pogingen om ons te helpen mogen uitvallen, mijnheer, mijn moeder en ik zijn u grote dank verschuldigd, gij hebt ons het leven gered dat thans weer waarde voor ons heeft. Gij hebt ons nieuwe hoop gegeven, toen wij aan de rand van de afgrond stonden. Zeg ons toch uw naam en die van uw vriend, opdat wij weten wie ons van de dood heeft gered.

Raffles schudde echter langzaam het hoofd en zei:

— Neen, miss Durham. Wij willen u gaarne helpen, maar wij moeten het subrosa doen, later zult gij misschien de redenen wel begrijpen.

— Wil ik u het adres van Andrew Deary mededelen?

— Staat het in de brief? vroeg Raffles.

— Op de achterzijde van het couvert, mijnheer. Hij heeft zich naar Cardiff begeven, naar een oude jeugdvriend van hem, bij wie hij ondergedoken is.

— Is dat briefje geschreven, voor hij de ochtendbladen heeft gelezen?

— Ja mijnheer, hij was toen nog in de vaste overtuiging, dat hij Barrel gedood had. Hij vraagt mij vergiffenis voor het leed dat hij mij heeft aangedaan, door aan zijn woede de vrije loop te laten, en hij zegt dat hij mijner niet waardig is, en dat ik hem moet vergeven ook omdat hij het geweest is, die mijn moeder heeft aangeraden, haar geld in aandelen van de Nationale Volksbank te beleggen.

— Ik ben zeker niet ver mis, als ik meen te mogen zeggen, dat gij u weinig zult storen aan zijn verzoek, hem te vergeten? vroeg Raffles glimlachend.

— Nooit, riep het jonge meisje hartstochtelijk uit, nu zeer zeker niet, nu hij zich in zulk een ellendige toestand bevindt.

Een ogenblik bleef het stil in het vertrek.

Toen legde Raffles zijn hand op de arm van het jonge meisje, en zei:

— Gij moet thans sterk zijn en het hoofd omhoog houden. Ik zal u zeggen wat ik doen wil. Ik ga naar Cardiff, en Andrew Deary persoonlijk opzoeken, om hem te bewegen, zich bij de politie te melden. Gij behoeft er niet van te

schrikken, ik geef u de stellige verzekering, dat men hem slechts een verhoor zal afnemen, proces verbaal zal opmaken, en hem dan aanstonds zal laten gaan. Als gij mij vertrouwt, geef mij dan een briefje mee, een paar woorden slechts voor Deary, opdat hij zal weten, dat ik uw vriend ben.

Zonder te antwoorden nam Ellen Durham aan een klein bureautje plaats, trok een velletje papier naar zich toe en krabbelde er snel enige woorden op.

Zij ondertekende het briefje, deed het in een enveloppe, welke zij echter niet sloot, en overhandigde het aan de Grote Onbekende.

Raffles stak de enveloppe in zijn portefeuille, reikte de vrouwen achtereenvolgens de hand, en zei, na Brand een wenk te hebben gegeven:

— Op de schoorsteenmantel, onder de vaas rechts.

Voor de twee dames naar de betekenis van deze woorden hadden kunnen vragen, waren de twee vreemde reders in de nood reeds verdwenen.

Toen het jonge meisje naar de schoorsteen ging en de bewuste vaas oplichtte lag daar op het marmer een enveloppe, waarop met potlood een paar woorden geschreven waren: « Ik verzoek u het inliggende als voorschot op het u toekomende te beschouwen ».

Toen het jonge meisje de enveloppe opende, bleken er vijf biljetten, ieder van tien pond sterling in te zitten...

HOOFDSTUK VI

DE MAKELAAR IN SCHEPEN

Tot niet geringe verbazing van het Londense kranten lezende publiek had Andrew Deary zich uit eigen beweging bij de politie aangemeld, en deze verbazing steeg nog aanmerkelijk, toen de jongeman, na een kort verhoor, op vrije voeten werd gesteld.

De pers kwam ditmaal van het geval weinig te weten, daar de politie zeer gesloten was en slechts verkoos mede te delen, dat er geen termen aanwezig waren om de beschuldiging van poging tot moord, gepaard gaande met inbraak, te handhaven.

Wat de politie verder niet mededeelde, was, dat zij een tamelijk breedvoerig schrijven had ontvangen van een man, die zij in normale omstandigheden tot haar natuurlijke vijand moest rekenen, namelijk van John Raffles, die in deze brief tot in bijzonderheden zijn nachtelijk bezoek aan de Nationale Volksbank had beschreven.

Er viel niet aan de waarheid van zijn verklaringen te twifelen, want er waren in Londen maar weinig inbrekers, die in staat waren, zo snel en zo geruisloos een paneel uit een deur te zagen, of een slot te forceren.

Wat het bankconcern Barrel and Peanat betreft, het faillissement was juist die dag uitgesproken, en volgens de Engelse wet zouden zij dus geen zaken meer mogen doen en geen handel meer drijven voor het failliet was opgeheven.

Het was een faillissement als zovele andere, tenminste naar de schijn, en de twee directeuren hadden hun maatregelen zo goed getroffen, dat het onmogelijk was, hen op een falsificatie te betrappen, die volgens de wet strafbaar was, en zo liepen de twee bankiers vrij

rond, al is het waar, dat zij zich voorzichtigheidshalve een weinig op de achtergrond moesten houden, in afwachting van de tijd, dat de storm bedaard was.

Want wel is waar mochten zij niet openlijk meer handel drijven, maar niemand zou hun kunnen beletten het achtergehouden geld rendabel te maken, door een stroman in de arm te nemen.

Dat vrij rondlopen, was echter, althans voor een hunner, zeer betrekkelijk, want Barrel moest nog altijd zijn kamer houden, ofschoon de hoofdwond zeer goed en vlug genas en de hersenschudding niet ernstig bleek te zijn, zodat de dokter hem verlof had gegeven enige uren per dag op te zitten.

Op zekere dag, juist op het ogenblik, dat Barrel uit zijn bed was gekropen, en zich met de hulp van Harrow in een leunstoel voor zijn schrijfbureau had laten zakken, toen Stund, de huisknecht binnentrad en zijn patroon een kaartje overhandigde en in wachtende houding bleef staan.

Barrel wierp een blik op het kaartje, en las half luid:

Elias Strever, In agenturen.

— Strever? herhaalde Barrel brommend, nooit van gehoord? Wat wil die man? Heb je niet gezegd dat ik ziek ben, Stund?

— Ik heb hem gezegd, mijnheer dat gij ernstig ongesteld waart, maar hij drong er toch op aan, dat ik u zijn kaartje zou brengen, want hij zei, dat hij een belangrijke zaak met u bespreken moest.

— Nu laat die man maar even hier, maar zeg hem dat ik nog onder dokters behandeling ben, en dat hij het niet te lang moet maken.

Stund verliet het vertrek, en Barrel vroeg zich af wat voor belangrijke zaken die Strever hem kon mededelen.

Hij had die naam nooit gehoord, maar uit gewoonte was hij op zijn *qui vive*, want hij wantrouwde iedereen.

Barrel zette zich bij wijze van spreken dus schrap en wachtte zijn onbekende bezoeker af.

Een ogenblik later liet Stund Elias Strever binnen.

Met een enkele oogopslag had Barrel gezien, dat hij iemand voor zich had met een ruim geweten, iemand die de Franse zo karakteristiek een *brasseur d'affaires* noemen.

De bezoeker had een sluw, geslepen gezicht, waarin de neus een weinig schreef stond, halfdicht geknepen ogen, die bijna onzichtbaar waren onder borstelige wenkbrauwen, die er als een luifel bovenuit staken.

Het voorhoofd was laag en gerimpeld de mond vertoonde een gemene trek, de handen waren geel en slecht onderhouden en de tint was vaal en ongezond.

Misschien om zich een meer betrouwbaar uiterlijk te geven, was Elias Strever geheel in het zwart gestoken, en een wit overhemd.

De bezoeker bleef een ogenblik op de drempel staan, nadat de knecht hem had binnengelaten en keek Barrel met bijna dichtgeknepen ogen aandachtig aan, als om met een enkele blik de aard en het karakter te doorvorsen van de man met wie hij aanstonds te doen zou krijgen.

Heel veel moois was er op dat ogenblik niet aan Barrel te zien, want hij was griezelig bleek, en op zijn half kaal geschoren hoofd prijkte een pleister van je welste.

Ook Barrel keek zijn bezoeker strak aan, en zo bleven de twee mannen elkan- der een korte poos opnemen, totdat er een flauwe glimlach om hun lippen kwam.

Blijkbaar hadden zij elkander in die korte tijd reeds op hun waarde geta- keerd.

Elias Strever kwam langzaam nader- bij en nam plaats op een stoel, dicht bij de schrijftafel, zonder dat hij daartoe

was uitgenodigd.

— Mijnheer Strever? begon Barrel met zijn kraakstem.

— Om u te dienen, mijnheer.

— Ik moet bekennen, dat ik uw naam nog nooit gehoord heb, en ik meende toch tamelijk goed op de hoogte te zijn van alles wat het zakenleven betreft.

— Ik ben pas enkele weken in Lon- den, mijnheer Barrel, ik heb in Hull za- ken gedaan, antwoordde de bezoeker, maar als gij mij niet kent, ik ken u des te beter.

Dit was nu geen aangename mede- deling voor de heer Barrel, die er vol- strekt niet op gesteld was, dat de men- sen hem zo goed kenden.

Hij moest tot zijn spijt erkennen, dat het raak was geweest ook.

Maar hij zou nu op zijn beurt los- branden.

Barrel deed alsof hij die tamelijk brutale opmerking niet gehoord had en er verscheen een zoetsappige glimlach op zijn gelaat.

— Als gij mij zo goed kent, waarde heer, zei hij, waarom komt ge dan eigen- lijk zaken met mij doen? Gij zult toch wel kranten lezen en daarin gezien heb- ben, dat mijn zaak, helaas door een on- gelukkige samenloop van omstandighe- den haar betalingen heeft moeten sta- ken.

Elias Strever keek de bankier met een zonderlinge glimlach aan, haalde de schouders op en zei:

— Och, dat hangt helemaal af van de aard van het faillissement.

Barrel beet zich op de lippen en maakte bij zich zelf de opmerking, dat die mijnheer Strever zeker een man was van veel doorzicht.

Barrel begreep dat hij op zijn hoede zou moeten zijn.

Hij zuchtte eens, en hernam toen, onverschillig, alsof hij de laatste op- merking in het geheel niet had gehoord:

— Laat in ieder geval maar eens horen, welke zaken gij met mij dacht te doen. Al beschik ik, helaas, niet meer over contanten, misschien weet ik wel anderen, die ze mij kunnen verschaf- fen.

— Ik zal u niet lang ophouden, zei

Strever, ik ben een man van daden en weinig woorden en laat ik u bij voorbaat zeggen, dat ik er zeker geen vreemden in zou hebben gehaald, in mijn kleine onderneming bedoel ik, als ik zelf over de nodige fondsen had beschikt.

Barrel haalde verlicht adem.

Dat was ten minste één lichtpunt. De man die daar tegenover hem zat, had geen geld.

En geld was een machtig wapen.

Hij zei dus kwasi naïef:

— Dat is werkelijk ongelukkig voor u, want zonder geld richt men tegenwoordig niet veel uit.

Strever haalde de schouders op en hernam:

— Dat ben ik niet met u eens. Bekwaamheid, doorzicht en connecties, zijn dikwijls meer waard dan contanten. Maar laten wij ter zake komen.

Strever leunde achterover in zijn stoel, sloeg zijn een been over het andere, keek de ander nogmaals met zijn halfdichte oogjes aan, en begon:

— Ik ben makelaar in schepen en kom u een deelgenootschap voorstellen, mijnheer Barrel.

De bankier had zich half opgericht, en herhaalde nu verwonderd:

— Schepen? Maar daar heb ik nooit iets mee te maken gehad.

— Dat weet ik wel, mijnheer Barrel, hernam de bezoeker kalm maar gij zijt iemand, die het met zijn geweten op een accoordje weet te gooien.

Dat was ronduit gesproken, maar wat moest Barrel doen?

Zou hij de verontwaardigde moeten spelen en deze onbeschaamde kerel door zijn bediende aan de deur laten zetten, of zou hij eerst eens moeten afwachten, wat zijn bezoeker van hem verwachtte?

Hij besloot een middenweg te kiezen, en zei op verontwaardigde toon:

— Weet gij wel, tot wie gij spreekt, mijnheer?

— Ja, dat weet ik heel precies, luidde het antwoord. Daarom juist kom ik bij u, en ga ik niet naar een ander.

Barrel begon te begrijpen, dat hij iemand tegenover zich had die zijn man-

netje stond.

Iemand, die meer van zijn praktijken afwist dan hem wel lief was.

Hij keek de bezoeker eens onderzoekend aan en zei:

— Vertel mij nu maar eens, wat gij mij komt voorstellen in verband met schepen.

— Dat zal ik u zeggen, mijnheer Barrel. Ik kom u het voorstel doen, een zestal schepen te kopen, en daarmee een scheepvaartlijn voor de kleine kustvaart te beginnen.

Barrel keek zijn bezoeker aan, alsof hij aan diens verstand twijfelde, en barstte toen uit:

— Een scheepvaartlijn? Komt gij daarmee bij mij. Daarmede zijn immers miljoenen gemoeid. Waar moet ik dat geld vandaan halen?

Strever haalde de schouders op en zei:

— Gij laat mij niet uitspreken. Die zes schepen zullen u bij elkaar niet meer kosten dan ongeveer honderdduizend pond sterling.

— Maar dan zullen die schepen wel niet veel bijzonders zijn, zei Barrel langzaam, terwijl hij een weinig overeind ging zitten en de bezoeker doorborend aankeek.

— Dat zijn ze ook niet. Het zijn niet veel meer dan wrakken.

Barrel had een schichtige blik in de richting van de deur geworpen als vreesde hij, dat iemand hen zou kunnen horen.

Toen boog hij zich ver naar zijn bezoeker voorover en fluisterde op hese toon:

— Wrakken? Wat, wat wilt gij daarmee zeggen?

— Niets anders, dan dat de schepen zeker bij de tweede of derde reis naar de kelder zullen gaan, zei Strever onverstoorbaar, zonder zijn ogen van de man tegenover hem af te wenden.

— En wat dan? vroeg Barrel op schorre toon.

— Wel, die verzekert men, bijvoorbeeld, zeer hoog, laat ons zeggen: voor tienmaal de waarde. En als ze dan naar de kelder gaan... dan... enfin de rest begrijpt gij wel. De schepen zien er zo

op het oog nog goed uit, en met een weinig handigheid...

Beiden zwegen en toen klonk weer de hese stem van Barrel:

— En honderdduizend pond, zegt gij?

— Op zijn hoogst.

— Waar liggen die schepen nu?

— Op de rede van Hull.

— Wie is de eigenaar?

— Ik ken zijn naam wel, maar gij zult het mij ten goede houden, dat ik u die naam pas op het laatste ogenblik noem. Ik ken u en wat voorzorgsmaatregelen kunnen geen kwaad.

Barrel vertrok zijn gelaat tot een zuurzoet glimlachje en zei:

— Gij beoordeelt mij verkeerd, mijnheer Strever, maar ik zal niet verder aandringen. Gij zult mij die naam echter toch moeten noemen, anders vallen er geen zaken te doen.

— Dat begrijp ik, Mr. Barrel. Ik wil u eerlijk zeggen, dat ik mij nog wel eens bedacht zou hebben, alvorens mij tot u te wenden, als ik zelf de beschikking had gehad over voldoende kapitaal.

— Maar hoe wist gij dan... ik meende waarom denkt gij, dat ik er wel over beschik? vroeg Barrel, terwijl hij Strever een loerende blik toewierp.

— O, als goed zakenman voelt men dit aan, gaf Strever ten antwoord. Ik ben bekend met sommige zaken, welke gij gedaan hebt, en met enkele speculaties, en ik weet, of begrijp, dat die u toch geen windeieren gelegd zullen hebben.

— Alles goed en wel, maar ik ben failliet en de curator...

— De curator heeft geen ogen van voren en van achteren, maar intussen, als ik het bij het verkeerde eind mocht hebben, dan blijft mij natuurlijk niets anders over, dan mij tot anderen te wenden, die wel over de nodige contanten beschikken.

Barrel had de arm van zijn bezoeker gegrepen en trok hem weer in zijn stoel.

— Niet zo haastig, waarde heer, zei hij vleierend. Wie zegt u, dat ik geheel zonder kapitaal ben? Zeker, dat faillissement heeft mij een zware klap ge-

geven, maar gelukkig heb ik nog een kapitaaltje, dat buiten de bankzaak is belegd, en... misschien... als de zaak, waarover gij sprak, werkelijk goed is...

— Moet ik dat nu nog eens herhalen? zo'n aanbod als dit, is u nog nooit gedaan. Kort en goed... zeg mij of gij toeslaat?

— In beginsel, mijn waarde heer Strever, in beginsel, riep Barrel uit. Gij moet mij eerst nog een en ander mededeelen, waaraan ik houvast heb.

— Bij voorbeeld?

— Kunnen we samen niet eens naar Hull gaan, zodat ik de schepen in kwestie in ogenschouw kan nemen, en mij overtuigen, dat zij werkelijk zo, zo lang gebruikt zijn, als gij zegt?

— Daar heb ik niets op tegen, Mr. Barrel antwoordde de scheepsmakelaar. Morgen desnoods ben ik tot uw dienst. Gij zult zien, dat de schepen van buiten er goed uitzien, maar op de keper beschouwd wrakken zijn en niets meer.

— Maar... dan zal toch geen enkele maatschappij ze willen verzekeren, zei Barrel.

— Gij zijt niet op de hoogte van zekere zaken in de schepenverzekering, dat merk ik wel, zei Strever.

— Veronderstel dat wij er in slagen die verzekering af te sluiten, op hoeveel taxeert gij de zuivere winst, als er eens een dier schepen mocht verongelukken?

— Op zijn minst vijf-en-dertig duizend pond sterling per schip.

Ondanks zijn hoofdwond was Barrel bijna uit zijn stoel opgesprongen, zozeer had het noemen van dit hoge cijfer hem getroffen.

Zijn ogen glansden van hebzucht en er kwamen kleine druppels op zijn voorhoofd parelen, welke hij dadelijk met zijn zakdoek wegveegde.

— Vijf-en-dertig duizend pond... stamelde hij. Dat is... een groot bedrag.

— Dat zou ik ook zeggen, zei Strever die geen oog van de ander had afgewend.

— Wanneer zouden wij naar Hull kunnen gaan?

— Zodra gij daartoe in staat zijt, Mr. Barrel. Hoe eerder hoe beter, want anders mochten anderen ons eens voor

zijn. Het zal er geheel en al van afhangen, wanneer de dokter u toestaat uit te gaan, om een autotochtje te maken.

— Ik voel mij reeds bijna geheel hersteld, riep Barrel uit. Die wond aan het hoofd heeft zoveel niet te betekenen, en van die hersenschudding merk ik niets meer. Ik zal vandaag nog aan de dokter vragen, of hij mij toestaat morgen uit te gaan.

— Dat zal hij vast niet doen, zei Strever hoofdschuddend. Daartoe zijt gij nog te zwak. Maar over een paar dagen zal het ongetwijfeld wel beter gaan.

— Absoluut. En, mijnheer Strever, voorlopig spreekt gij toch met niemand anders over deze zaak, niet waar? drong Barrel aan, terwijl hij zijn bezoeker vol verwachting aankeek.

— Daar kunt gij van verzekerd zijn, ten minste als uw herstel niet te lang op zich laat wachten, antwoordde Strever.

Hij stond op en schoof zijn stoel achteruit.

Toen zei hij achteloos:

— Apropos, Mr. Barrel, weet gij, dat men uw kassier Andrew Deary op vrije voeten heeft gesteld?

Barrel vertrok zijn lelijk gelaat tot een grijns, die het nog lelijker maakte, en antwoordde:

— Ja, dat weet ik, maar die mijnheer Deary is nog niet van mij af, laat hij dat niet denken. Maar eerst wil ik deze zaak tot een goed einde brengen, daarna zullen wij wel verder zien.

— Dat is dus afgesproken. Ik zal zo vrij zijn, iedere dag naar uw welstand te komen informeren, zei Strever. Ik hoop voor ons beiden dat gij spoedig in staat zult zijn, mij naar Hull te vergezellen.

— Dat hoop ik ook, Mr. Strever. Ik verzeker u, dat ik over enkele dagen geheel hersteld zal zijn, en dan kunnen wij de zaak verder afhandelen.

— Nu, ik hoop het voor u, zei Strever.

De scheepsmakelaar knikte Barrel even toe, en verliet het vertrek.

Toen Strever op de stoep stond, kroeg zijn gelaat een heel andere uitdrukking.

Zijn ogen, grote grijze ogen, gingen geheel open en zijn stap was veel krachtiger. De ogen, de houding en de tred van... John Raffles.

HOOFDSTUK VI

DE REDERIJ TE HULL

Er waren een paar dagen verlopen sedert het gesprek met de gewaande scheepsmakelaar had plaats gehad.

De gewaande Strever was iedere dag naar Barrel's gezondheidstoestand komen informeren en het scheen wel, of het vooruitzicht op een ongehoorde winst, wonderen verrichtte, want reeds vijf dagen later stond de geneesheer zijn patiënt toe uit te gaan, en desverlangend op reis te gaan, mits hij zich niet te veel inspande.

Strever werd dan ook met grote vreugde ontvangen op de ochtend van die vijfde dag.

— Als gij wilt, waarde heer Strever

kunnen wij mijnentwege reeds vandaag naar Hull gaan, ten einde de zaak met die schepen in orde te maken, zei Barrel, zodra Raffles was binnengetreden.

— Dat verheugt mij, mijnheer Barrel, zei Raffles. Er gaan vanmiddag nog vier treinen.

— Laten wij dan de eerste maar nemen, riep Barrel uit.

— Zoals gij wilt, zei Raffles met een effen gezicht, ofschoon hij Barrel wel in het gelaat kon spuwen.

— Wilt gij mij nu de naam noemen van de eigenaar, met wie wij zaken gaan doen, drong Barrel aan.

— Er is geen reden meer, die te verzwijgen, gaf de gewaande scheepsmakelaar ten antwoord. Hij heet Dunlop. En daar gij toch de man zijt, die het geld fourneert, zo kunt gij hem wel even een telegram sturen dat wij hedenmiddag komen, en dat hij ons kan verwachten.

— Goed, riep Barrel uit. Geef mij zijn adres maar.

— Hillstreet 29. Daar is zijn kantoor.

Barrel noteerde het adres en vroeg nu:

— Is die Dunlop ook makelaar in schepen?

— Neen. Hij is tot nu toe reder geweest, maar hij wil zich uit de zaken terug trekken en tracht zijn schepen te verkopen voor de sloop en dat vond ik zonde. Gij toch zeker ook, niet waar?

— Natuurlijk is dat zonde, antwoordde Barrel. Zolang de schepen nog drijven kunnen, moet men er uit halen wat er uit te halen valt.

— Zeer juist opgemerkt, Mr. Barrel, riep Raffles uit, terwijl hij de schurk zogenaamd vriendschappelijk een klap op de schouder gaf, die hem bijna dubbel deed knakken.

Barrel wreef met een pijnlijke trek op zijn gelaat zijn schouder en zei met een zuurzoet lachje:

— Dat schouderklopje kwam nogal hard aan, Mr. Strever. Harder dan de bedoeling was, denk ik. Maar laten wij nu eens afspreken waar wij elkander zullen treffen.

— Wat dunkt u er van, als wij eens aan het Charing Cross Station bijeen kwamen? stelde Raffles voor.

— Dat is goed. Hoe laat gaat de trein?

— Elf uur tien. Het is nog geen tien uur en gij hebt dus alle tijd om Dunlop van onze komst op de hoogte te brengen.

— Weet hij... eh... weet die Dunlop, wat wij met die schepen van plan zijn? vroeg Barrel, terwijl hij zijn bezoeker onderzoekend aankeek.

— Natuurlijk niet, antwoordde Raffles, daar heeft hij niets mee te maken.

— Mooi, het is goed, dat ik het weet, zei Barrel, terwijl hij zich in de handen wreef.

— Dus dat blijft afgesproken, zei Raffles. En nu moet ik u verlaten, want ik heb nog enige voorbereidselen voor de reis te maken.

Hij wendde zich naar de deur maar kwam terug en zei op luchtige toon:

— Ik zou, als ik u was, maar contant geld bij mij steken, want Dunlop is een man, die weet wat er in de wereld te koop is. Hij heeft natuurlijk van uw faillissement gehoord, en hij zal boter bij de vis willen hebben.

Barrel krabde zich achter de oren en scheen te weifelen.

Toen vroeg hij:

— Zou hij voorlopig niet met de helft tevreden zijn? Dat is immers het gebruik. De helft contant, de andere helft over drie maanden.

Raffles begreep, dat hij in geen geval de argwaan van de koper mocht wakken, en antwoordde schouderophalend:

— Zoals gij wilt. Maar met minder dan de helft zal Dunlop geen genoeg nemen, als ik hem goed ken.

Met deze woorden verliet Raffles het vertrek.

Barrel haastte zich het telegram aan de eigenaar der coasters te zenden, waarin hij zijn komst en die van zijn vriend Strever aankondigde.

Hij vond het wel wat onaangenaam, dat Strever blijkbaar zijn naam aan Dunlop genoemd had, want hij was liever achter de schermen gebleven, maar

dat was nu eenmaal onvermijdelijk.

Nadat hij het telegram verzonden had, maakte hij alles voor de reis in gereedheid.

Een uur voor het vertrek van de trein, die hem en Strever naar Hull zou brengen, stapte hij in een taxi, die hem binnen een half uur naar het Charing Cross Station bracht.

Hij moest nog een half uur wachten, alvorens Strever verscheen en in dat tijdsverloop maakte Barrel zich zeer ongerust, want als alle schobbejakken van zijn soort, vertrouwde hij niemand.

Hij slaakte dan ook een zucht van verlichting, toen hij zijn nieuwe « zakenvriend » zag naderen.

Hij ging snel op de gewaande scheepsmakelaar toe en zei:

— Ik ben blij, dat gij er zijt. Wij hebben niet veel tijd meer, want over tien minuten gaat onze trein.

— Tijd in overvloed, merkte Raffles kalmpjes op. Hebt gij reeds plaatsen genomen?

— Neen, dat kunnen wij wel bij de conducteur in de trein doen.

— Welke klasse reist gij gewoonlijk? vroeg Raffles.

— Altijd eerste, riep Barrel uit.

— Goed, dan reizen wij eerste, heren, dan zullen wij wel de coupé voor ons alléén hebben en kunnen wij eens over de voorwaarden der transactie spreken.

De twee reizigers troffen het goed, want zij vonden inderdaad een ledige coupé.

Een seconde nadat zij waren ingestapt, vertrok de trein.

Het gesprek, dat nu volgde, werd van beide zijden met grote sluwheid gevoerd, maar Barrel kwam aldra tot de slotsom, dat hij te doen had met een tegenstander, die zijn mannetje stond.

Hij moest diens voorwaarden wel aanvaarden, ook al was hij de man, die het kapitaal fourneerde.

Ook moest hij er wel in berusten, dat Strever een flink bedrag aan commissieloon eiste, te betalen aanstonds nadat de transactie haar beslag zou hebben gekregen, dat wil zeggen na de aankoop van de schepen en de betaling van de helft van de koopprijs.

Strever zou er dan voor zorgen, dat de schepen verzekerd werden.

Hij had reeds een agent op het oog, aan wie hij hem te Hull zou voorstellen, nadat de zaak met Dunlop haar beslag zou hebben gekregen.

Wat de stichting van de stoomvaartlijn betref, dat was natuurlijk slechts een wassen neus. Hij wist wel een notaris, die dat zaakje vlug zou opknappen.

Barrel kwam dus in een rooskleurige stemming te Hull aan, en zelfs het sombere weer kon daarin geen verandering brengen.

Hij was zo ongeduldig, dat hij dadelijk naar het kantoor van Dunlop wilde, teneinde de zaak te regelen.

De gewaande scheepsmakelaar riep een taxi aan, en gaf de chauffeur het adres op.

Een kwartier later stopte de auto voor een oud huis, waarvan op de deur een koperen plaat was bevestigd met de naam « Orson Dunlop. Rederij. »

Raffles en Barrel stapten uit, en eerst genoemde gaf zijn kaartje aan een soort portier, die er een vluchtige blik op wierp en toen zei:

— Ik geloof, dat Mr. Dunlop u reeds verwacht. Wilt gij zo goed zijn, mij te volgen?

De man ging de twee bezoekers voor, een smalle trap op, een donkere gang door, tot hij bleef staan voor een eikenhouten deur en aanklopte.

— Binnen, riep een stem aan de an-

dere kant van de deur.

De portier verdween en verscheen toen weer om te zeggen:

— Gaat u binnen, Mr. Dunlop wacht u.

De twee bezoekers traden binnen en bevonden zich nu in een vrij groot goed, maar ouderwets gemeubeld kantoor, waar zich op dit ogenblik slechts een enkel persoon bevond, ofschoon het blijkbaar was ingericht voor een personeel van minstens vijf man.

Die enige persoon was gezeten achter een groot ouderwets schrijfbureau, dat bij een der ramen stond.

Mr. Orson Dunlop was een klein mannetje met een tamelijk groot hoofd, dat omgeven was door een krans van grijze haren, die in krullen neerhingen op de vette kraag van een zwart luster jasje.

Hij droeg een grote hoornen bril, en er zullen wel weinig reders bestaan hebben, die konden bogen op het bezit van zulke zwarte nagels als de man die daar achter het bureau zat, en die nu met enige moeite opstond, om zijn bezoekers te verwelkomen.

Daarbij bleek ook dat hij kreupel was, en moeilijk liep.

Hij had een stapeltje papieren voor zich liggen, benevens een register, waarin hij zoëven blijkbaar had zitten schrijven.

Raffles stelde de heren aan elkander voor, en zei toen, met een veelbetekende glimlach:

— Wij moesten maar geen plichtplegingen maken, en aanstonds ter zake komen, want Mr. Barrel zal natuurlijk de schepen gaarne eens willen bezichtigen.

— Ik zou zelfs willen voorstellen om dat het eerst te doen, zei Barrel, die niet over een zacht ijs ging en geen kat in de zak verkoos te kopen.

— Daar heeft Mr. Barrel volkomen

gelijk in, zei Dunlop met een schraal stemmetje; ik dacht niet anders, Mr. Strever, of gij zoudt mijnheer de schepen reeds hebben getoond. Ik zou niets liever willen dan u vergezellen, als ik maar niet zo slecht te been was.

— Hindert niet, dan gaan wij samen, riep Barrel uit, terwijl hij zich tot de gewaande scheepsmakelaar wendde.

— Mij goed, zei Raffles, wij zijn hier nauwelijks een kwartier gaans van de haven en het is in een ommezentje gedaan.

Hij nam Barrel onder de arm, en toonde hem aan een der muren, een vel carton achter glas, waarop tal van foto's waren geplakt, die de te kopen schepen voorstelden.

Raffles wees er achtereenvolgens zes van aan, en zei:

— Dat zijn ze, dat zijn de zes schepen, «Anphitron», de «Driada», de «Neptune», de «Niwe», de «Bow», en de «Triton». Als wij nu direct gaan, dan zijn wij over een uurtje terug om de zaak te beklinken.

Het tweetal nam afscheid, en begaf zich naar de haven.

Daar scheen Raffles even naar een sloep te zoeken en wenkte eindelijk een der jollemannen.

Hij wees de jolleman naar de rede, waar zes schepen dicht naast elkander gemeerd lagen; de man knikte en zette zich aan de riemen.

Barrel tuurde strak voor zich uit, naar de zes schepen, en hij had al spoedig gezien, zelfs van buiten, dat het een stelletje oud roest was, ternauwernood geschikt voor afbraak.

— Roei er eens om heen, baas, zo wendde hij zich tot de oude man, die aan de riemen zat.

Deze scheen hem echter niet te verstaan, en Raffles herhaalde de vraag op luide toon.

Nu wees de jolleman op mond en ogen, en ongeduldig riep Barrel uit:

— De man is doofstom. Nu kan ik hem ook niets vragen over de schepen. Zo'n man had mij allicht biezonderheden kunnen mededelen.

Raffles haalde de schouders op en zei op zachte toon:

— Dat betwijfel ik, want Dunlop is er de man niet naar, om zijn zaken rond te bazuinen.

Hij beduidde nu de jolleman met gebaren, dat hij om de schepen moest heen roeien, en dit geschiedde dan ook.

De namen van de coasters stonden alle nog op de voorstevan en Barrel kon zich overtuigen, dat ze volkomen identiek waren met de vaartuigen op de foto's.

Op het dek van enkele schepen liepen een paar mannen heen en weer.

— Wat zijn dat voor mannen? vroeg Barrel nieuwsgierig.

— Bewakers, die door Dunlop zijn aangesteld, en moeten zorgen dat er niets van boord gestolen wordt, antwoordde Raffles; laten wij nu maar weer terugkeren, want het is op het water verre van aangenaam.

Dat was inderdaad zo; er stond een felle wind, en alle twee waren blij, toen zij goed en wel weer aan wal stonden.

Zij begaven zich dadelijk terug naar het kantoor van Dunlop en nu kwam het gewichtige deel van de overdracht.

Dunlop toonde zijn eigendomsbewijzen en andere papieren, en na enig loven en bieden betaalde Barrel een bedrag van honderdtienduizend pond sterling uit voor de zes schepen, terwijl hij Strever bovendien een commissieloon, bestaande uit een twintigste deel van die som uitbetaalde.

Met dat alles was ongeveer een uur heen gegaan.

Toen alles geregeld was, stond Bar-

rel op en zei:

— Nu maar meteen naar de verzekeringsagent, dan is de hele zaak vandaag nog in kannen en kruiken. Ik moet echter in een hotel hier blijven logeren, om morgen met u naar een notaris te gaan, om onze zogenaamde stoomvaartmaatschappij op te richten.

Raffles keek op zijn polshorloge en zei:

— Met uw goedvinden, zullen wij eerst wat gaan eten, gij zult, evenals ik, wel een hapje lusten.

Zo gezegd zo gedaan, en omstreeks acht uur in de avond begaven de twee mannen zich naar een verzekeringsagent, Slumps geheten, die dicht bij de haven woonde.

Strever bleek deze man goed geta-keerd te hebben, want de agent, een levendige, drukpratende jongeman met vuurrood haar, eiste precies de som, welke hij genoemd had, teneinde zijn bemiddeling te verlenen, die hem met één slag een burgermansfortuin opleverde.

Toen dit alles beredderd was, zei Barrel met een zuurzoet lachje:

— Nu heb ik niet veel meer in mijn zak, dan voldoende is om hier een week in een hotel te logeren. Gelukkig, dat ik te Londen nog een klein spaarpotje heb.

De laatste trein naar Londen was reeds vertrokken, toen Strever en Barrel hun hotel bereikten. Geen van beiden hadden veel lust in de conversatie-zaal nog wat na te praten en zij begaven zich dadelijk naar hun respectieve kamers.

Maar een kwartier later reed een Rolls Royce in snelle vaart over de straatweg naar de hoofdstad; achter het stuurwiel zat een reusachtige chauffeur terwijl Strever en Charles Brand in de wagen opgewekt met elkander zaten te praten.

Toen Barrel de volgende ochtend ont-

waakte, was zijn eerste vraag naar Strever.

Hij schrok niet weinig, toen de etage kelner hem mededeelde dat Mr. Strever die nacht niet in het hotel gelogeerd had.

Door een begrijpelijke onrust aangegrepen, kleepte Barrel zich vliegensvlug aan en liet zich naar de haven rijden, zonder zich zelfs de tijd te gunnen, te ontbijten.

Hij sprak een der jollemannen aan en zei:

— Roei mij aanstonds naar die zes schepen daarginds.

— Mijnheer is zeker sloper? vroeg de jolleman.

— Dat gaat je niet aan. Roei op, snauwde Barrel hem toe.

De man greep de riemen en binnen een kwartier lag de jol op nauwelijks twee vademen van het dichtstbij liggend schip.

Er lag een lichter langzij, en aan boord van het schip scheen grote drukte te heersen.

Een kraan op het lichterschip hees grote hoeveelheden hout en ijzer van het vaartuig aan boord.

Er klonk een oorverdovend lawaai van hamers en beitels van ijzer op hout.

Barrel werd grasgroen, wreef zich over het voorhoofd en stotterde:

— Wat moet dat betekenen? Wat voeren die kerels op mijn schip uit?

— Is dat uw schip, mijnheer? vroeg de jolleman verbaasd. Dat is wat nieuws voor mij. Ik heb altijd gedacht, dat die zes wrakken door de regering gekocht waren, om te worden gesloopt. Zoals u ziet, zijn ze er juist mee begonnen.

— Gesloopt herhaalde Barrel op hese toon, de regering? en van wie zou de regering die schepen dan wel gekocht hebben?

— Dat weet ik niet, maar ik denk van mijnheer Dunlop.

— Maar voor de duivel, ik zelf heb die schepen gisteren van mijnheer Dunlop gekocht, riep Barrel, bijna stikkend van woede.

— Gisteren, mijnheer? herhaalde de jolleman langzaam, neem het me niet kwalijk, maar nu geloof ik dat mijnheer mij voor de gek houdt.

— Waarom? Waarom? brulde Barrel, terwijl zijn ogen hem bijna uit het hoofd puilden.

— Omdat ze mijnheer Dunlop de vorige week begraven hebben.

Barrel zakte ineem op een der banken, en nauwelijks hoorbaar kwam het over zijn lippen: Roei terug.

Zodra de boot had aangelegd sprong Barrel aan wal, en vroeg bevend van opwinding aan een politieagent de weg naar het kantoor van Orson Dunlop.

Daar ontving hij de bevestiging van wat de jolleman hem had medegedeeld.

Mr. Orson Dunlop was inderdaad een week geleden overleden en zijn naam-bord bevond zich nog aan de deur, omdat men zijn zoon uit Indië verwachtte die de zaken op dezelfde voet zou voortzetten.

Wat de zes schepen betreft, die waren reeds een maand geleden door de regering aangekocht en te Hull had iedereen uit de plaatselijke bladen vernomen wanneer er met de sloop zou worden begonnen.

Wankelend verliet Barrel het kantoor want hij begreep nu de gehele toelag.

Hij reisde met de eerste de beste trein naar Londen terug maar daar wachtte hem nog een verrassing.

Hij vond het huis, waarin hij het achtergehouden geld in een brandkast in veiligheid had gebracht en dat hij opzettelijk voor dit doel had gehuurd, door

politieagenten bewaakt.

Er was diezelfde nacht ingebroken, en de brandkast was opengesneden als een sardineblikje.

Het enige wat men er in had vinden liggen, was een briefje aan Mr. Barrel gericht.

Barrel scheurde de enveloppe met bevende handen open en las het volgende:

Mr. Barrel,

Als gij dit briefje leest zult gij ook wel reeds tot de ontdekking zijn gekomen dat het met die schepen niet zo ge-

lopen is als gij u dat hadt voorgesteld en dat Dunlop en Slumps een en dezelfde persoon waren. Wat Strever betreft die is identiek met de ondergetekende van dit briefje en met de man die uw brandkast heeft gelicht.

Je bent niets anders dan een smeerlap en een gemene oplichter. Dit is je verdiende loon. Je kunt het nu wel aan mij overlaten er voor te zorgen dat de gedupeerden van de Nationale Volksbank hun spaarduiten terug krijgen.

Adieu, ik hoop je nooit terug te zien.

JOHN RAFFLES.

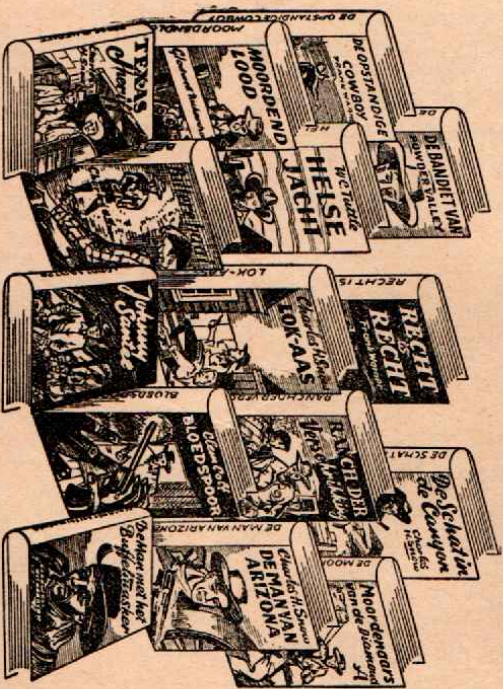
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

MISS MAUD GRIJPT IN

Nieuwe WILD-WEST serie voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar f 5.- of meer
met f 5.- per maand

1. Recht is Recht } beide door Frank Warner
2. De Opstandige Cowboy } door Dennis Barndt
3. Moordenaars van de Diamond-A } door Peter Field
4. De Bandiet van de Powder Valley } alle door Gladwell Richardson
5. Johnny Santee door Arthur MacLean
6. Helse jacht door W. C. Tuttle
7. Bloedspoor door Clem Cole
8. Ranch der Verschrikking } alle door Gladwell Richardson
9. De Man met het Buffelmasker
10. Moordend Lood
11. De Schat in de Canyon } alle door Ch. H. Snow
12. De Man van Arizona
13. Lokas
14. Texas Sheriff
15. Bittere Haat

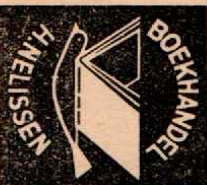
Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst - zonder enige verhoging - betaalbaar met f 5.- of meer per maand. Na ontvangst van nevenstaande bon wordt de gehele serie direct aan u toegezonden.

BON

Ondergetekende verzooft te zenden de
15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ *
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
reimbourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____
L. I.
ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 67007